

ČÍSLO 1 - LEDEN 2013 - CENA 15 Kč

DIVADELNÍ SEZÓNA 2013

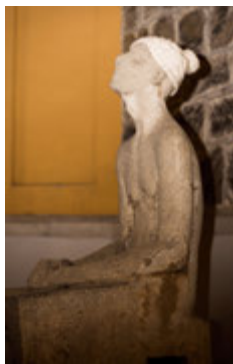
150 LET ZÁVIŠE

ROZHOVOR S ARCHITEKTEM

KŘÍŽŽÁCI - Strašidlo cantervillské. Foto: www.janpirgl.net

Konec světa nepřišel. Ale nějak mu to nemám za zlé. Koneckonců, je nás víc, kteří ještě nechtějí končit. I když nás leccos rozčiluje, štví, vadí, otravuje, svět je přece jen to nejkrásnější místo k životu, co známe – a byl by ještě hezčí, kdyby lidstvo nedělalo hlouposti – a připusťme si konečně, že ani my jednotlivci sami nejsme dokonalí.

Kdyby byl býval konec světa přišel, zjistil by, že nejsem jako obvykle včas připravena – ani na Vánoce ani na KONEC – vymyšleno nebylo všude, nebyly upečeny všechny druhy našeho oblíbeného cukroví (syn: Matko, KDE jsou pařížské tyčinky?!?), jídlo pro případ přežití by naší žravé rodině vydrželo maximálně 4 dny. Jediné, čeho máme dosud dost, jsou svíčky, i když očekávaná tma nenastala. Ale v zimě svíčkuju pořád, s tím nemá konec světa nic společného: je to tak romantické, když jemně plápolají světýlka u andělského zvonění, u Betlémků, dokonce i na záchodku ve svíčku, který děti dělaly jako

malí školáčky v keramickém kroužku. Ještě jsme nevyhořeli a ten teplý pocit z živého ohně za to stojí...

Možná víc než kdy jindy jsem se snažila uzavřít své morální resty, i když ani tady si nejsem stoprocentně jistá, že nikomu nedlužím dobré slovo, úsměv, nějakou odpověď na otázku či nějaké vysvětlení. A jestli někomu dlužím nějaké peníze? No, nic závratného, stihla jsem zaplatit i vynikající jitrničky ze zabijačky od kamaráda, který je obětavě rozvezl těsně před Vánoci v provoněném autě (slintá při té vůni jak hladový psík, ale je statečný, neujídá...). Koneckonců, peníze, ty směšné barevné papírky plné bacilů, by s koncem světa skutečně ztratily už dnes trochu pofidérní význam.

Ale přece jen, začínáme znovu. Je nový rok, s třináctkou na konci, což kupodivu většina z nás vnímá jako dobré znamení. Přeuji vám, abyste si ho užili a aby vám přinesl něco dobrého, něco hezkého, něco šťastného a něco modrého. Třeba z nebe.

✧ SLOVO STAROSTY ✧

Vážení spoluobčané,
rád bych vám popřál šťastný a klidný rok 2013.

Zcela jistě si řada z vás, tak jako já, klade otázku: je to vůbec možné, prožít šťastný a klidný rok, když je kolem nás tolik krize a »blbě nálady«? Pustíte-li si dnes večer televizní zprávy, určitě uvidíte například bombový útok v Damašku, mrtvé při záplavách v Indii, nabouraný autobus s turisty v Egyptě, katastrofu letadla a možná jednoho či dva mrtvého při bouračce v Česku. Svět propojený sítí CCN je prostě jedna velká tragédie. Ráno otevřete tištěné noviny, které téměř všechny bojují o přežití, a čtete jednu katastrofickou zprávu za druhou. Krize, nezaměstnanost, a sem tam zneužívání dětí.

A internet? Z úžasného informačního zdroje, kterým se zdál být před patnácti lety, se změnil v informační žumpu. Diskuse pod články již raději vůbec neotvírejte, nechcete-li ohrozit své duševní zdraví. Převládají hrubost a sprostota. Téměř nelze nemít »blbou náladu.« Jak to ale s námi je doopravdy?

Porovnávám-li kvalitu života, musím ji porovnávat s něčím srovnatelným, ne třeba se životem v »Ordinaci v růžové zahradě« či s nabídkou zboží, které, kdybych na to měl, můžu koupit na mall.cz. Uznávám, že mohou existovat opravdu tíživé životní situace jednotlivců, ale těm je potřeba pomoci, nikoli zevšeobecnit jejich problém na celou společnost. Chceme-li seriózně porovnat kvalitu života, srovnání se zeměmi evropské sedmadvacítky se přímo nabízí: jsme jimi obklopeni, jsou mezi nimi země nové i staré, země s podobnou startovací dráhou, jakou jsme měli my, i země s dlouhodobě zavedenou tržní ekonomikou a demokracií. V Česku se poslední půlrok nediskutovalo o ničem jiném než zda schválit, či neschválit daňový balíček, zjednodušeně řečeno, zda zvýšit, či nezvýšit DPH o 1 %. A také jsme kvůli tomuto procentu zažili vážnou vládní krizi a málem pád vlády.

V Řecku, kde se zapalují na ulici auta, se naopak schválil daňový balíček, který předpokládá mimo jiné snížení (nereálně navržených) penzí a platů státních zaměstnanců o 30 %, dramaticky snížil také platy soudců, vojska a policie, škrtly předpokládá ve zdravotnictví a školství, ruší navíc i daňové úlevy na děti a naopak zvyšuje věkovou hranici pro odchod do důchodu. Rozdíl mezi námi a Řeckem je mimo jiné také v tom, že v Řecku je »balíček« nadiktován Mezinárodním měnovým fondem a Evropskou centrální bankou, u nás byl vytvořen po obtížném rozhodování českou vládou. Opravdu někdo chce propadnout do zadlužení a dostat se pod kuratel mezinárodních finančních institucí?

Zamyslete se prosím se mnou, proč se Česko nemůže zbavit »blbě nálady«, když:

- Česká republika má nejnižší míru ohrožení chudobou v rámci sedmadvacítky Evropské unie.
- Česká republika má šestou nejnižší míru nezaměstnanosti v rámci EU.
- V ČR je příznivý také soukromý dluh, tj. zadluženost domácností a firem, je třetí nejnižší v sedmadvacítky EU.
- V roce 2012 byla ČR druhou nejméně zadluženou zemí v celé EU.
- Ratingová agentura Standard and Poor's zvýšila rating ČR o dva stupně

v době, kdy se v Evropě naopak řada vyspělých zemí obává poklesu a činí všechny možné kroky proti tomu, aby k němu nedošlo.

– Udržení špičkového ratingu činí z České republiky příznivé podnikatelské prostředí pro zahraniční investice a zároveň udržuje důvěru finančních trhů.

– Rodiny s dětmi u nás platí nejnížší přímé odvody mezi zeměmi sdruženými v OECD.

– I v tolik problematické a mediálně zajímavé »šedé ekonomice« je Česko v té lepší první polovině evropských zemí (např. v indexu prosperity londýnského Institutu Legatum se Česko letos umístilo na 28. místě, a bylo tak po Slovinsku druhou nejvýše postavenou postkomunistickou zemí. Polsko, Slovensko i Maďarsko se umístily až ve čtvrté desítky).

– Věk odchodu do důchodu je u žen třetí nejnižší a u mužů osmý nejnižší v EU.

Vím, že přes všechny tyto objektivní statistické ukazatele se najde někdo z vašich sousedů a řekne, že všechno je špatně, všechno je podvod a všichni jsou lumpové. Ale přečtete si ještě jednou, že ve všech ukazatelích kvality života je náš stát v první třetině Evropské Unie. Jakou náladu by museli mít ti, co jsou za námi?

Náš stát a Evropskou unii čekají mnohem větší výzvy v podobě konkurenceschopnosti vůči Číně a Indii, ale i vůči unijním státům na pokraji bankrotu. Važme si proto toho, v jaké ekonomické situaci se nacházíme, važme si toho, že žijeme v klidné a stabilní České republice. Vážení spoluobčané, nenechte se otrávit, nenechte si vnutit »blbou náladu« a užijte si rok 2013, určitě to bude dobrý rok.

P.S. Snad ještě jedna malá dobrá zpráva: Město Hluboká nad Vltavou nebude v roce 2013 zvyšovat ani daň z nemovitosti, ani poplatek za svoz odpadu, ani nájemné v obcích bytech.

Tomáš Jirsa, starosta

BLAHOPŘÁNÍ :

**Městský úřad Hluboká nad Vltavou blahopřeje občanům,
kteří v měsíci lednu 2013 oslaví významná výročí.**

Michalová Anežka	Hluboká	93 let
Hovorková Vlasta	Purkarec	93 let
Buriánková Zdenka	Hluboká	91 let
Bělunková Božena	Hluboká	90 let
Štefančík Demeter	Hluboká	85 let
Klímeš Jiří	Hluboká	80 let
Tourek Václav	Hluboká	80 let
Novotný Karel	Hluboká	80 let
Plouharová Lada	Hluboká	80 let

V měsíci lednu oslaví 50 let společného života »Zlatou svatbu«

– manželé **František a Marie Čejkovi** z Munic

– manželé **Josef a Anna Vobejdovi** z Hluboké nad Vltavou

**Do dalších let přejeme všem dobré zdraví,
spokojenost a osobní pohodu.**

Narodili se	Opustili nás
Viola Blaho	Hluboká
Jan Foit	Hluboká

❖ ZPRÁVY Z RADNICE ❖

z jednání městské rady

■ Rada souhlasí s prodloužením doby pronájmu infocentra společnosti Wedos, s tím, že provoz IC nebude dotován městem a v prostorách bude provozována kavárna panem Vlasákem, který se bude starat o celkový chod infocentra.

■ Rada souhlasí s uzavřením nových nájemných smluv s lékaři ve zdrav. středisku. Lékaři opustí technické místnosti a tyto budou nabídnuty případným dalším zájemcům o pronájem. Dle mínění lékařů by rada měla současně zvážit investice do rekonstrukce elektrických a vodovodních rozvodů. Náklady na tuto akci by měly být částečně vybrány z nájemného.

■ Rada pověřuje MÚ zajištěním znaleckého posudku na kupní cenu budovy bývalé hasičské zbrojnice v obci Bavorovice k event. prodeji.

■ Byla projednávána budoucnost lokality bývalé nemovitosti rodiny Souchů, rada se k projednávání vrací.

■ Rada odsouhlasila příspěvek na provoz pojízdné prodejny potravin, která zásobuje občany přilehlých obcí.

■ Doplnění zeleně a dvou sloupů veřejného osvětlení bude realizováno na žádost občanů Fügnerovy ulice.

■ Rada odsouhlasila provedení opravy havárie kompresoru na zimním stadionu.

■ Rada nesouhlasila se změnou územního plánu dle předloženého návrhu společnosti BUD s.r.o – velmi hustá zástavba. Návrh byl doplněn, zástavba více rozvolněna.

■ Rada souhlasí s připojením JVS ke smlouvě o spolupráci a správě digitálních mapových podkladů (město tak získá digitální data o poloze sítí JVS na území města).

■ Rada pověřuje starostu znovu zahájit zadávací řízení na veřejnou zakázku »Veřejná WC na parkovišti«, neboť 2 ze tří došlých nabídek nepředložily kompletní nabídku dle požadavků zadavatele.

■ Rada města nesouhlasí s rušením 8 spojů v sobotu, neděli a svátky linky MHD provozované DP města ČB a pověřuje starostu jednat s městem ČB a krajem. Po jednání zatím známo, že linka bude jezdit ve stejném rozsahu do konce března. Do té doby bude nadále jednáno.

■ Starosta objedná květinový poutač na příjezdovou komunikaci od Týna – na zkoušku po dohodě s PMH.

■ Probíhá výběrové řízení na stavbu Výměna oken v budově nového úředního domu.

■ Ve školní jídelně došlo k havárii myčky z roku 1982. Oprava stroje již není možná, nutno navýšit rozpočet ZŠ.. Dále bude pořízeno a opraveno stávající oplocení na jedné straně víceúčelového hřiště, aby nedocházelo při přestřelení hřiště míčem k poškození nové omítky školy.

■ Na základě žádosti obyvatel v lokalitě Pod Kánínem byl zpracován

návrh na osazení značení snížení rychlosti na 70 km/hod a upozornění na pohyb chodců a cyklistů. Realizace provedena.

■ Jihočeský kraj vypsál dotační program pro poskytování příspěvků v oblasti kultury na rok 2013. Pěvecký sbor Záviš má zájem o podání žádosti o příspěvek na projekt »Akce u příležitosti 150. výročí založení pěveckého spolku Záviš v Hluboké nad Vltavou.« Součástí projektu je zakoupení nového elektrického piána, vydání almanachu a příspěvek na autobusovou dopravu na koncerty.

■ Sdružení Kulteko o.s. Zahájí požádalo starostu o záštitu akce »Večerní bruslení« na Muničském rybníce včetně stánků na břehu. Termín akce 28. 12. bude v případě nezamrzlého rybníka změněn.

■ Rada se znovu zabývala rozdělením prostředků, které je možno rozdělit sportu a tělovýchově. TJ Sokol a TJ Hluboká mají prozatím po 35 %, na další oddíly zbývá 20 % a o 10 % ještě není rozhodnuto.

■ Starosta informoval o situaci s pronájmem prostor v nové budově Podzámčí na Masarykově ul. Město spatřuje problém v tom, že společnost požaduje nájem, které jsou několikanásobně vyšší, než průměr nájmu ve městě. Majitelé budovy jsou v pravidelném styku s představiteli města a snaží se situaci vyřešit.

**Koupím pole, louky, zahrady do 60 Kč/m².
Tel. 603 442 474.**

**Bezpečný přechod silnice II/105
v Hluboké nad Vltavou**

V listopadu 2012 realizovalo město Hluboká nad Vltavou projekt **Bezpečný přechod silnice II/105** zaměřený na zvýšení bezpečnosti chodců. Byl zřízen nový přechod pro chodce s ochranným dělicím ostrůvkem přes silnici II/105 u křižovatky s ulicí 5. května.

Dále byl vybudován nový chodník po levé straně silnice č. II/105 ve směru Č. Budějovice – Týn nad Vltavou v úseku mezi novým přechodem a novou zástavbou rodinných domů v ulici Muničská. Realizaci projektu podpořila Nadace ČEZ příspěvkem ve výši 250 000 Kč v rámci programu Podpora regionů.

Milé výročí

kdybychom pátrali v historii mateřských škol v našem státě, zřejmě bychom se dopátrali, že naše školka patří k těm nejstarším v Čechách. Není mnoho míst, kde už v roce 1893 měli lidé k dispozici zařízení ke vzdělávání malých dětí. Zápis v »Památní knize obce Hluboké« hovoří jasně: *Dne 18. ledna 1893 byla otevřena v Hluboké dětská opatrovna, kterouž Jasná kněžna Ida ze Schwarzenbergu na její vlastní náklad zařídila, do té samé 3 jeptišky povolala a k bezplatnému a bezplatnému užívání zdejších dítkám přenechala.*

V několika dnech se přihlásilo 73 dětí. Od samého začátku se děti v Opatrovně pouze neopatrovaly, ale také priměřeně vzdělávaly.

Ke 120. výročí založení naší mateřské školy

bychom Vás všechny – a zejména bývalé žáčky

– chtěli do naší školky **pozvat**

**ve středu 16. ledna 2013 odpoledne
(od 14 – 16 hodin),**

abyste si mohli prohlédnout současnou mateřskou školu,
zavzpomínat nad školními kronikami nebo si pohrát
s dnešními »žáčky«.

K těm starším bývalým »žákům« (z doby ředitelování p. Šimonové nebo i dříve) bychom měli obrovskou prosbu: pokud vlastníte fotografie z našeho pobytu ve školce nebo tehdejší školních akcí, a byli byste ochotni tuto svou památku nám do kronik věnovat, byli bychom Vám velice vděční. Těšíme se na návštěvu Vás všech!

Za děti a kolektiv Schwarzenberské MŠ Marcela Řehořová

Infocentrum s vůní kávy

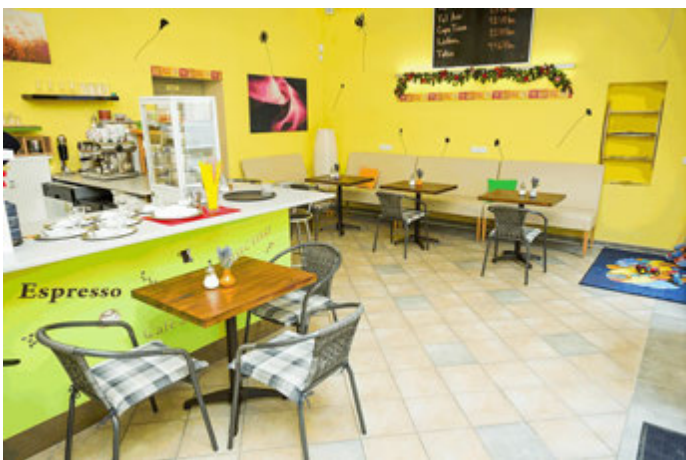
Příjemný pár, který své hosty donedávna opečovával v Bistru v budově Podzámčí, se přesunul do opuštěného prostoru Infocentra. Doufáme, že jak oběma protagonistům, tak infocentru města Hluboká, přinese tato změna lepší časy.

Začínáme fungovat jako IC s doprovodným prodejem kvalitní kávy, vysvětluje pan Jan Vlasák. Kavárnu tady chceme nadále provozovat proto, abychom byli finančně soběstační, protože jenom prodejem klasické nabídky map a pohledů a obvyklých záležitostí spojených se službami infocentra se neživíme. A máme pocit, že obě tyto služby se dobře doplňují.

Hlubocké infocentrum v podstatě neleží v ideální poloze, lidé přeběhnou ulici odspodu a všimnou si, že je tady informační centrum, až ve chvíli, kdy se vrací ze zámku. Nicméně nechceme na nás poutat pozornost nějak násilně, kdo naše služby potřebovat bude, jistě si nás najde. Velikost plochy, která turistům sloužila v minulých sezónách, jsme zachovali, nově vymalovali a prostor původního skladu zpřístupnili veřejnosti. Přesunuli jsme sem počítače, jsou tu dva a změna podstatnějšího charakteru je taková, že připojení na internet je pro veřejnost nyní bezplatné. Rychlost připojení dostatečná ke stažení dat, černobílá tiskárna k vytisknutí informací je zde k dispozici. Máme známky, jízdenky na MHD a připravili jsme i jiné služby, které tady dříve nebyly.

Naše kavárna jako taková bude součástí prostoru infocentra, ale je lehce tématicky oddělena. Tak, aby lidé poznali, kde je info zóna a kde je zklidněná část pro vypití kávy a odpočinek. Chceme ji trochu barevně oddělit teplejší barvou, přizpůsobili jsme i dekor nábytku, aby lépe korespondovala s prostory tohoto starého domu s vysokými stropy.

Sortiment kavárny, který nabídneme hostům, bude podobný, jako jsme podávali v Bistru. Dobrá káva *illy*, sladkosti ke kávě, džusy Pago, tedy nejlepší kvalita na trhu a také cola, sprite a podobné nápoje. Domlouváme spolupráci s firmou Crocodile, což je česká a rozvíjející se firma, dodává kvalitní sendviče, bagety – rychlé a čerstvé občerstvení dobré pro turisty, kteří nemají čas posedět a pojišť.

Otevírací doba? Celý den, sedm dní v týdnu. Garantujeme celoroční provoz od 9 ráno do 18 večer, s tím, že v sezóně, kdy se lidé zdrží déle, budeme připraveni i do pozdější doby.

Co nejdříve se budeme snažit obnovit veškeré služby infocentra. Pro CB systém prodeje z centrálního registru lístků byla momentálně zrušena koncese v době, kdy IC nebylo v provozu, ale pracujeme na obnově. Dále bude záležet na domluvě s majiteli hotelů, penziónů a restaurací, na koncepci sdělování jednotlivých nabídek. Zájem klientů je především dozvědět se cenu noclehů v závislosti na kvalitě, poloze ve městě a vybavení ubytovacích zařízení. Ve spolupráci s městem a na schůzkách komise cestovního ruchu se o těchto otázkách jedná a hledá se optimální systém. Potřebujeme vytvořit seznam kompletních ubytovacích míst s jejich nabídkou.

Chceme tady také vytvořit i určité upoutávky na různé výjimečnosti našeho okolí, upozornit na zoo, park, a podobně, třeba formou, která by připomínala jakousi muzejní expozici... předvést krásy a nabídky místa, do kterého se turisté dostali.

To všechno zvládnete ve dvou?

Budeme mimo sezónu zatím dva, na letní sezónu máme nasmlouvané pomocníky, vysokoškolsky vzdělané, se specializací na jazyky a jiné obory dobré pro cestovní ruch.

Doufám, že v létě vyjdete s kavárničkou i ven?

Použijeme oboje vstupní dveře, jedny pro vstup do IC, druhé pro vstup do kavárny. Z obou stran dveří jsou venku malé výklenky, kam umístíme v teplých měsících venkovní posezení. Chceme to mít estetické, decentní, snad si to můžeme za nastavených podmínek dovolit. Jsme rádi, že s městem jsme se dohodli na oboustranně dobrých podmínkách a my proto můžeme nabízet kvalitní péči. Nejde nám o co největší kavárenský obrát, chceme se věnovat lidem jak v kavárně, tak v infocentru, a nemáme žádné megalomanské plány. Kavárna není restaurace, je spíše o povídání, klidu, pohodě, měla by být komunikativní, více sociální. Zkrátka budeme se snažit nabídnout vlnné pohodové služby, pro domácí i turisty.

Potřebujete něco od hlubocké veřejnosti?

Uvítáme jakéhokoli živnostníka z Hlubocka, který prostřednictvím IC nabídne své výrobky či služby. Sestavujeme seznam lidí, o kterých by návštěvníci našeho města měli či potřebovali vědět. Jsme infocentrum, potřebujeme informace!!! Chceme všem dát vědět, že jsme tady, kávu už varíme a další služby budou následovat.

Kdokoli bude mít nabídku vhodnou pro turistický ruch ve městě, nabídku typického jihočeského zboží či podobně – budeme rádi, když nám přijde říct či zatelefonuje na **tel. 602 662 687**.

Náš příští prezident!

Berte to jen jako připomínku, ale velmi důtklivou. Nezapomeňte jít k volbám! Pokud budou ve stanoveném termínu a pokud najdete svého nejlepšího kandidáta, volte. Volte i v jiném termínu. Prosim.

Myslím, že zrovna hluboce by se mohli ve výběru orientovat lépe než ostatní. Schwarzenberkové u nás v jižních Čechách udělali dost dobrého, co je pro nás důležité do dnešních dnů. Bývalí schwarzenberští zaměstnanci ve Schwarzenberském spolku své zaměstnavatele chválili a chválili – a kdykoli mezi ně Karel Schwarzenberg přijel, choval se příjemně osobně, upřímně a mile.

A rozhodně byl v problémech tohoto světa velmi dobře orientovaný a umí mluvit přímo k věci. A moudře. I se zavřenými očima.

Ten, kdo bude na příštích poštovních známkách je pro budoucnost naší země důležitý. A měl by mít přesah, charisma, moudrost a dobré jméno ve světě.

Den otevřených dveří

V sobotu 1.12.2012 se na SOŠE, Cop Hluboká nad Vltavou konal den otevřených dveří. Akce se setkala s úspěchem, školu si přišlo prohlédnout přibližně 250 lidí. Závěrečně obdrželi informace o studijních oborech – Informační technologie a Mechanik elektronik – i o učebních oborech – Elektrikář, Elektrikář – silnoproud a Elektromechanik pro zařízení a přístroje.

Všichni zájemci měli také možnost prohlédnout si areál školy. Zřejmě nejvíce zaujala učebna výpočetní techniky s programovým vybavením Multisim. Zde si mohli budoucí studenti sami vyzkoušet, jak se s tímto programem pracuje. Zaujal i vystavený elektromobil, elektrická kola a skútry, které na tento den zapůjčila společnost ČEZ.

Pokud jste nestihli naši školu navštívit 1. 12., budete mít ještě možnost. Další dny otevřených dveří proběhnou od 14. 1. 2013 do 17. 1. 2013 vždy od 9 do 17 hodin.

ŠKOLA

I v letošním roce jsme se rozhodli navštívit adventní trhy u našich jižních sousedů. Po loňském úspěšném zájezdu do Vídně padla tento rok volba na další rakouská města – lázeňský Bad Ischl a Mozartův Salzburg.

Dva plné autobusy vyjžděly od naší školy už v sedm hodin ráno, ale cesta ubíhala rychle a za necelé dvě hodiny se před námi objevily čerstvě zasněžené Alpy zalité sluníčkem.

Výhledy na horská jezírka a vysoké štíty byly opravdu nádherné.

První zastávka byla naplánována v městečku Bad Ischl, které proslavila svými častými návštěvami císařovna Sissi. Procházku po centru jsme zakončili na místních adventních trzích a po krátkém volnu jsme pokračovali do Salzburgu. Cestou nám paní průvodkyně vyprávěla o historii, architektuře, známých osobnostech a nejruznějších zajímavostech.

Pěší okruh jsme zahájili u sochy W. A. Mozarta, viděli jsme i jeho rodný dům, radnici, chrám, hrad a mnoho spletitých historických uliček plných obchůdků. Na nákupy jsme měli dostatek volného času, a tak jsme domů přivezli nejen nejruznější suvenýry, ale i ozdobičky ze speciálního vánočního obchodu. Úplně na závěr jsme si nenechali ujít adventní trhy před budovou radnice, které mají krásnou vánoční atmosféru. Už se těšíme na příští advent a další výlet.

Mgr. Lenka Kudrnová

PF 2013

**Vinotéka pana Váchy v Zámostí
přeje šťastný nový rok s přáním,
ať vám víno sládne na jazyku
po celý rok.**

AUTODOPRAVA HOUŠKA

PF 2013!

**Krásný nový rok všem našim
zákazníkům**

– a pro letošek opět nabízíme
tuzemskou i mezinárodní dopravu
zahraničními autobusy pro firmy,
školy, skupiny – na výlety,
sportovní akce,
společenské i kulturní události.

CESTOVNÍ AGENTURA HOUŠKA

Provazujeme mimo jiné cestovní
agenturu v Českých Budějovicích, ul. Krajinská 30, ve které
nabízíme své soukromé zájezdy a zároveň zprostředkováváme
zájezdy od jiných cestovních kanceláří.

Zájezdy pořádané v I. pol. roku 2013:

Lyže Kvilda: 19.1., 16.2., 9.3. 200 Kč ■ Lyže Nové Hutě: 26.1.,
16.2. - 180 Kč ■ Lyže Hochficht: 26.1., 23.2. – 240 Kč ■
SRN-Pasov + Bad Füssing: 30.3. - 750 Kč ■ Rakousko – Bad
Schallerbach: 6.4. - 320 Kč ■ Budapešť - město a term. koupele:
3.-4.5. - 860,-Kč ■ Karlštejn, Koněpruské jeskyně: 4.5 - 410 Kč
■ Rakousko - Salzburg: 8.5. - 580 Kč ■ Rakousko-rozkvetlá Vídeň:
11.5. - 500 Kč ■ Itálie - Benátky: 10.-12.5. - 1.000 Kč ■
SRN-Tropický ráj: 11.5. - 920 Kč ■ Francie-Paříž: 16.-20.5. - 5.250
Kč ■ SRN-Orlí Hnízdo: 18.5. - 600 Kč ■ Loď Pasov-Linec: 25.5. –
1.050 Kč ■ Rakousko – Jezera a Sol. komory: 25.5. - 470 Kč ■
Dinopark Plzeň: 1.6. - 310 Kč ■ SRN Legoland: 8.6. -
750 Kč ■ SRN Korunami stromů: 8.6. - 270 Kč ■ SRN
Zoo + Delfinárium: 15.6. - 580 Kč ■ Rakousko,
Ansfelden – zahr.výstava: 15.6. – 340 Kč ■ Termální
lázně Bad Füssing: 5.1., 20.1., 26.1., 9.2., 16.2.,
24.2., 2.3., 9.3., 17.3., 23.3., 6.4., 13.4., 21.4., 27.4.,
4.5., 18.5., 26.5. – 615 Kč

**AUTODOPRAVA HOUŠKA s.r.o., Krajinská 30,
370 01 České Budějovice, tel.: 387 313 125, 602 379
803, e-mail: houska@mybox.cz, www.ad-houska.cz**

Malá energetická akademie 2012- 2013

Ve dnech 1.10.2012 až 22.11.2012 se žáci třídy IT 1
zúčastnili 1. stupně soutěže Malá energetická akademie,
která je pořádána Radou dětí a mládeže Jihočeského kraje
a finančně ji podporuje Ministerstvo školství, mládeže
a tělovýchovy, Jihočeský kraj, Statutární město České
Budějovice, společnost E.ON Česká republika, s.r.o. a Lesy
České republiky, s.p.

Rada dětí a mládeže jim gratulovala k umístění na
předních soutěžních místech v Galerii vítězů 1. stupně
soutěže Malá energetická akademie 2012- 2013 a ceny byly
předány vítězům v sobotu 1.12.2012 v 10,30 hodin ve
vestibulu v budově Divadla u Kapličky, Husova 45, České
Budějovice.

Soutěžící v prvním úkolu vysvětlovali, co je hybridní auto
a alternativní pohony. Zapojí se i do druhého úkolu Akademie, ve
kterém budou zjišťovat rozdíl mezi baterií a akumulátorem, zjistí jejich
složení a to, kde se používají. **Třídní učitelka Mgr. B. Kouřilová**

Už podruhé se sešly »dětí ze starého úředníku«

Motto: Máme na co vzpomínat...naše lumpárny často neznaly mezí. Kdo má dnes k dispozici dvůr, kašnu, zadňák nebo vinici? Nesmím zapomenout ani na zabijačky v prádelně, schovky ve sklepě a na půdě, bunkry nad chlívkem, na první cigaretu za hranicí...

Děti už dávno nejsme, hodně je nás v důchodu, ale u kašny na dvoře a potom při společném posezení znovu ožily vzpomínky na krásné mládí. Byli jsme správná parta. Kamarádi, kteří si občas vzpomenu na společné hry, na půdách i ve sklepech a ve vinici a hlavně ve dvoře s kašnou. Dík patří oběma organizátorkám!!!

I recepci hotelu v knížecím dvoře, a také personálu restaurace Solidní šance.

A my všichni se už teď moc těšíme na příští setkání...

Dobrá zpráva, s vůní paštiky...

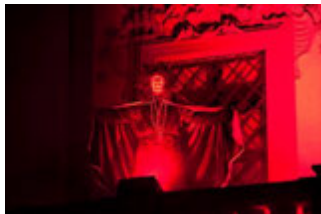
Pánové Karel Karda a Jaroslav Vojtěch z vyhlášené provozovny MAUZ – maso uzeniny – vás zvou k nákupu povlivé a nešizené paštiky, salámů, a jiných masových pochoutek. Otvírají prodej přímo ve výrobě u Židovského rybníka. Ve všední dny si můžete nakoupit jejich speciality – vybrat si například z pěti druhů paštik, klasickou, játrovou, mandlovou, zvěřinovou, mysliveckou nebo staročeskou. Anebo salám s obrázkem zámku Hluboká či játrovku. Anebo... Neváhejte a přijďte si nakoupit!

Tyršova 10, otevřeno od 9 – 14 hodin, tel. 387 965 029

Mikuláš v zoo

Letošního putování za Mikulášem na Lovecký zámek Ohrada a do Zoo, které se odehrálo v neděli 2. prosince, se zúčastnilo téměř 2.100 návštěvníků. Oproti loňskému roku na všechny čekalo několik změn a překvapení.

Celá akce začala na náměstí v Hluboké nad Vltavou. Čerti dostali od Lucifera úkol: přivést co nejvíce zlobivých dětí! Pak se vmísili do davu a všichni se společně vydali na cestu do zoo. Na hrázi rybníka čekali andělé. Ve verších předurčili poutníkům cestu a s úsměvem je doprovodili až před Lovecký zámek.

Před zámkem nejprve čertík Vilibeldík upozornil rodiče, aby si dávali pozor na své děti a pak už mohlo začít první představení. Děti se strachem v očích sledovaly na balkoně rozzlobeného Lucifera. Ten zjistil, že čerti ještě žádná zlobidla nemají a tak jim pěkně vyčínil. Zámek se zabarvil do bílé a za klidné hudby vystoupili andělé. Přivítali návštěvníky a pozvali je na prohlídku vánočně nasvícené zoo a na zvířátka. Na scénu se ovšem vrátil Lucifer. Vysmál se andělům a lidem oznámil, že se přes zoo nepůjde, že se ocitli na jeho panství a on je zve dál. Za skřipění vrat otevřeli ostatní čerti vchod na nádvoří zámku. Čerti stáli u ohňů a pokukovali po dětech. Hlavní peklo na podiu spalo. Pohádka mohla začít.

Lucifer musel čerty vzbudit. Byl rozhněvaný. Nejen, že stále ještě neměli v pekle žádné děti, navíc byli čerti ještě neupravení, a tak jim nakázal zkrátit ocasey. Po úpravách u čertovského lazebníka mohl začít taneček. Ten si všichni pořádně užili. Nezbyvalo než naučit děti básničku a přečíst nějaké ty nepřehy dětí z knihy hříchů.

A pak už přijel Mikuláš. Naděloval sladké odměny a rozdával úsměvy na všechny strany. Děti se fotily s čerty, Mikulášem i anděly. Nejvíce okukovaly plešatého čerta, kterému rostly rohy přímo z hlavy a vypadal přímo děsivě. Čert Kleofáš je ale jinak moc pěkné kvítko a na děti byl

hodný. V průběhu večera měli návštěvníci možnost ochutnat čertovské fazole Petra Stupky nebo se podívat na vánočně nasvícený areál zoologické zahrady a na zvířátka.

Závěrem proběhl ohňostroj a šlo se domů, do teplých peřin, protože ten večer byla i v pekle trochu zima.

Mikuláš, čerti a andělé přijeli za dětmi na koni

Ve vzduchu se vznáší vůně pilin, vánočního punče a také očekávání, zvědavosti a možná i napětí. Oči všech se upírají k bráně v průčelí, která je velká, černá, tajemná... Kdo ví, co se za ní skrývá?

A už se otevírá... ne, není to obyčejná brána, je to brána z pekla a z něj přijíždí pekelný kočár s čertovskou delegací.

A za ním, na koni černém jak noc, sám vládce pekel, Lucifer! A pak, jako bílé poselství dobra, na bílém koni přijíždí Mikuláš, doprovázený dvěma anděly...

Ano, je pondělí 3. prosince a ve dvoře Vondrov v jezdecké hale právě začala tradiční Mikulášská nadílka. S čerty, Mikulášem, anděly, koňmi a samozřejmě se sladkými dárečky, kterými Mikuláš obdaroval všechny malé i větší děti.

Ovšem, darování sladkostí předcházely básničky a písničky, které děti více či méně rozechvělými hlásky Mikuláši předvedly a nechyběly ani otázky na maminky a tatínky, jestlipak byl Honzíček nebo Anička celý rok hodný? Dárky rozdávali i andělé a dokonce i čerti, kteří sice se svými metlami vzbuzovali u dětí respekt, ale nakonec děti zjistily, že čert, který umí jezdit na koni, je vlastně docela hodný čert.

Dalším, ve dvoře Vondrov zcela typickým dárkem bylo povození na koni nebo na poníkovi a také projížďka v kočáru kolem vondrovského dvora. Příjemnou atmosféru doplnil i vánoční punč a občerstvení.

»Mikulášská nadílka patří už několik let k celoročnímu programu práce s dětmi a pro děti, které se věnujeme. V této práci nás významně podporuje náš generální partner, JE Temelín, chtěla bych využít příležitosti a za partnerství poděkovat,« komentovala akci Gabriela Kozáková, ředitelka Koně Vondrov J TJ Holiday Horses Club Hluboká nad Vltavou. »Máme radost, že každým rokem přichází nejen pravidelní návštěvníci, ale vidíme tu i nové tváře. A potěšily nás i krásné obrázky Mikuláše a čertů, které nám děti přinesly a které byly »vstupenkou« na nadílku«, dodala G. Kozáková. Ano, krásné obrázky Mikulášů, čertů a andělů, které děti přinesly, byly

hned v průběhu akce vystaveny v malé improvizované výstavce a děti měly možnost své obrázky hrdě ukazovat ostatním. I to přispělo k dobré náladě, která Mikulášskou nadílku na Vondrov provázela a ze které se dětem vůbec nechtělo domů.

S odchodem je smířil až svatosvatý... totiž, pekelnopekelný slib čertů, že své koně zase osedlají i příští rok a za dětmi na Vondrov přijedou.

LB

Další foto na stránce: živý

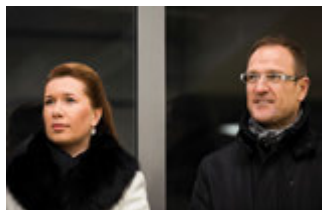
Betlém v Bavorovicích. Foto: Jan Pírgl a Lucie Burianová

Vysvětit nebo požehnat?

I když pozvánka dne 6. prosince zvala na vysvěcení Podzámčí, ve skutečnosti se jednalo o požehnání nového domu...

Jak řekl hlubocký pan farář František Halaš, v dřívějších dobách se jednalo o zvyk bohulibý a častý. Vždyť štěstí a požehnání potřebovaly nejen velké slavné domy a paláce, ale třeba i hasičské stříkačky, školy, nemocnice a domy k různým dobrým účelům, ale i malé chaloupky k bydlení. A dobrý osud a požehnání potřebují dodnes.

Atmosféra večera byla nakonec příjemně vřelá, a to přesto, že venku pořádně mrzlo. A tak přichází sice chvíle srkali čaj nebo punč venku před domem a poslouchali i v tom mrazivém vzduchu statečně znějící hlásky dětí ze souboru Canzonetta, ale pak se všichni přesunuli dovnitř do předstílné domu a poslouchali dál. Zpívat přišel i Lukáš Randák – hlubocký Romeo z letních muzikálů, odchovanec pěveckého souboru Canzonetta,

a zazpíval vskutku krásně. Příjemně nalaďeni krásnými písničkami jsme pak pozorně naslouchali hlasu pana faráře, který v češtině i latině pronesl slova k požehnání domu, jemuž přihlíželo i rakouské zastoupení společnosti Real – Treuhand reality.

Pan farář nešetřil svícenou vodou a požehnal tak nejen dům, ale pár kapek zkopilo i přítomné, i fotografický přístroj našeho neúnavného fotografa Jana Pirgla. Takže jestli dosud bylo jeho fotoumění

Bohem políbené, což teprve v budoucnu!

Hlavně aby požehnání Podzámčí, domu, který se přece jen tak trochu potýká s nepřízní dobrých sudiček, přineslo dobro všem. Požehnání jistě trochu pomůže, ale známe to, co bývá pravidlem: *Člověče, přičiň se, a Pán Bůh ti pomůže!* Většina práce – a to nejen té fyzické, ale i té, která se odehrává v našich hlavách, nakonec přece jen jako obvykle zůstane na lidech... tvůrčích svých osudů.

Foto: Jan Pirgl

Poznámka pod čarou:

Svěcení (neboli konsekrace) je v náboženství slavnostní vyčlenění někoho nebo něčeho k liturgické službě nebo bohoslužebnému účelu. Vysvěcení bývají lidé s určitým náboženským vyvoláním (šamani, kněží, proroci, králové). Katolická a pravoslavná církev označuje jako svěcení svátost, již jsou vkládáním rukou (chirotonií) ustanoveni ke službě biskupové, kněží a jáhni. Svěcení se odlišuje od žehnání, které se netýká pouze lidí, ale také předmětů. Zasvěcení bývají také lidé v různých obdobích života pomocí iniciačních rituálů, např. při narození (křest, obřizka), dospělost (biřmování) a manželství.

Svěcení kostela V českém křesťanském prostředí se lze setkat též s pojmem svěcení kostela, svěcení oltáře nebo svěcená voda. Jedná se o běžně užívanou, avšak v řadě případů chybnou terminologii, neboť se ve skutečnosti jedná o žehnání. Na rozdíl od benedikce kostela, kterou může provést každý kněz, je k vysvěcení kostela oprávněn pouze biskup. K využívání kostela k bohoslužbám je nutná jeho benedikce, nikoli však jeho konsekrace. Konsekrace je navíc možná jen u kostelů s pevnou kamennou oltářní menzou (obětním stolem). Svěcení kostela se koná až po jeho benedikci, a to několik měsíců nebo let po benedikci (je však znám i případ, že ke konsekraci došlo až po 120 letech od benedikce). V konsekrované stavbě lze – na rozdíl od stavby benedikované – uchovávat Nejsvětější svátost oltářní. (Zdroj: Wikipedie)

Narozeniny Její jasnosti kněžny Eleonory

Historický spolek Liechtenstein, o. s., inicioval s úspěchem několik akcí, které připomenou život a dílo Její Jasnosti Eleonory kněžny ze Schwarzenbergu, rozené princezny z Liechtensteinu. Kněžna, manželka Jana Adolfa II. knížete ze Schwarzenbergu, se významně podílela na novogotické přestavbě zámku Hluboká, utváření krajiny kolem něj, zasloužila se o obnovu zámeckého parku v Třeboni a podobně. Patří mezi významné osobnosti Hlubocka a jižních Čech.

Dne 25. prosince 2012 uplynulo 200 let od jejího narození (ve Vídni) a v roce 2013 uplyne 140 let od jejího úmrtí v Třeboni (27. 7. 1873). Při této příležitosti Historický spolek Liechtenstein jednal s NPÚ v Českých Budějovicích, městem Moravský Krumlov (zde bylo letní sídlo sekundogenitury Liechtensteinů, ze které kněžna Eleonora pocházela) a s rodem Liechtensteinů, o možnostech připomenutí jejího života a vztahů rodu Liechtensteinů a Schwarzenbergů.

Příští rok se uskuteční několik akcí k výše uvedeným tématům.

Třeboň

- červen: konference o životě a díle kněžny Eleonory a o vztazích Schwarzenbergů a Liechtensteinů (3 princezny se provdaly za vládnoucí knížete ze Schwarzenbergu)
- výstava v galerii zámku Třeboň (cca červen-srpen)
- koncert na zámku Třeboň (6. 7. 2013)
- zádušní mše ve Schwarzenberské hrobce (7. 7. 2013)

Hluboká, Český Krumlov

- v jednání jsou panelové výstavy upozorňující na život a dílo kněžny Eleonory

Moravský Krumlov

- výstava na moravsko-krumlovském zámku červen – srpen 2013: život a dílo kněžny Eleonory, odkaz na její dílo v jižních Čechách, Liechtensteinové v M. Krumlově

– konference o Liechtensteinech v M. Krumlově, titulárním knížectví Liechtenstain v M. Krumlově (1633-1678) a životě a díle kněžny Eleonory

V současné době se pracuje na upřesnění programů a časových plánů výše uvedených akcí a o účasti vládnoucího knížete Hanse-Adama II. z Liechtensteinu na nich (např. 3denní návštěva – M. Krumlov – Třeboň – Hluboká). Jedná se také o případné účasti Jeho Jasnosti nebo jiných zástupců rodu a lichtenštejnské velvyslankyně.

Diskutuje se o případném zapojení města Hluboká nad Vltavou do programu oslav dvojího výročí kněžny Eleonory ze Schwarzenbergu. Hluboká je město, o jehož povznesení se Schwarzenbergové zasloužili a jejichž novogotický zámek je jedním z hlavních turistických magnetů České republiky. Doufejme, že se podaří zajistit návštěvu Liechtensteinů na zdejším zámku

a navázání vztahů s tímto rodem a knížectvím. O akcích bude informován i pan Karel Schwarzenberg, jako hlava rodu a bude na ně pozván.

internetové stránky Historického spolku Liechtenstein www.hs-liechtenstein.cz
informace poskytl Ing. Pavel Juřík, předseda Historického spolku Liechtenstein, o. s.

200. výročí narození Eleonory kněžny ze Schwarzenbergu

Bezesporu nejvýznamnější liechtensteinskou princeznou v rodině Schwarzenbergů byla kněžna Marie Eleonora ze Schwarzenbergu (25. 12. 1812 Vídeň – 27. 7. 1873 Třeboň). Narodila se jako dcera knížete Mořice Jana z Liechtensteinu (1775 – 1819) z rodové sekundogenitury sídlící na Moravském Krumlově a Leopoldiny rozené kněžny Esterházy von Galanta. Po ní prý měla princezna Eleonora uherský temperament.

V roce 1830 se ve Vídni provdala za prince Adolfa II. knížete ze Schwarzenbergu (1799 – 1888) a vyměnila letní sídlo své rodiny na zámku v Moravském Krumlově za jihočeský Krumlov (Český Krumlov až od roku 1920).

Její otec byl proslulý voják. Narodil se ve Vídni jako čtvrtý ze šesti synů polního maršála Karla I. Borromäuse Michaela. Byl tedy bratrancem diplomata a polního maršála Jana I. knížete z Liechtensteinů.

Její manžel Jan Adolf II. kníže ze Schwarzenbergu byl vynikající hospodář. V roce 1799 se vyznamenal se v bitvách u Stockachu, Weinheimu a Currychu. V letech 1799 – 1805 velel 2. pluku hulánů »Fürst von Schwarzenberg«. Za zásluhy a statečnost mu císař udělil 18. 8. 1801 rytířský kříž řádu Marie Terezie.

Po kapitulaci rakouských vojsk v bitvě u Ulmu vyjednával s Napoleonem za zcela neschopného generála Macka. Zúčastnil se také bitvy u Slavkova, kde velel 2. smíšené jezdecké brigádě 8 eskadron rakouských a 10 eskadron ruských husarů. Večer 4. prosince 1805 doprovázel se svým bratrancem Janem I. Josefem a několika dalšími generály císaře Františka I. na jeho setkání s Napoleonem u Spáleného mlýna. Kníže Mořic Jan z Liechtensteinu, otec princezny Eleonory, se

proslavil jako vojevůdce za napoleonských válek. Kníže Mořic se v roce 1806 oženil s Leopoldinou rozenou kněžnou Esterházy von Galanta, se kterou měl dva syny – Nikolase a Mořice – kteří zemřeli v ranném dětství a tři dcery – Marii Aloisii Leopoldinu, Marii Eleonoru a Marii Leopoldinu Karolinu. Z nich je dodnes nejznámější druhá z dcer – kněžna Eleonora, která se již jako kněžna ze Schwarzenbergu významně zasloužila mimo jiné i o novogotickou přestavbu zámku Hluboká nad Vltavou. Kromě podílu na diskusích o podobě zámku jí její manžel světil výzdobu a zařízení jeho interiérů. Svou znalost romanticko – klasicistního Lednicko – valtického areálu a dalších soudobých parků a staveb zřejmě použila i při přestavbě hlubockého zámku a jeho okolí. Zásadní vliv na ni měla ale vlastní zkušenost s anglickou architekturou, se kterou se seznámila během cesty se svým manželem Janem Adolfem II. po britských ostrovech v roce 1837 (o rok později se začaly připravovat plány přestavby zámku Hluboká). Významně ovlivňovala i krajinářskou úpravu okolí zámku Hluboká a tehdejší obce Podhrad. Kněžna Eleonora byla známa svojí krásou, romantismem a duchaplností a po několik desetiletí udávala tón vídeňské společnosti. Doplnovala tak svého vážného manžela. Měli syny Josefa Adolfa a Waltera Sotera Prospera a dceru Leopoldinu.

Další liechtenštejnské princezny u hlubockých Schwarzenbergů

Schwarzenbergští princové se oženili s princeznami z Liechtensteinu celkem třikrát. Kromě již uvedené kněžny Eleonory, to byla o jedno století dříve princezna Marie Terezie z Liechtensteinu (1721 – 1753), manželka knížete Josefa I. ze Schwarzenbergu. Bohužel jí osud vyměřil krátký život – jen 32 let. Během něj ale kníže porodila 9 dětí.

Její nejznámější portrét si můžeme prohlédnout v Ranním salónu na zámku Hluboká. Ve své době byla považována za jednu z nejkrásnějších žen Evropy.

Poslední z liechtensteinských princezen provdaných za Schwarzenbergy byla Ida princezna z Liechtensteinu (1839 – 1921), která se roku 1857 provdala za knížete Adolfa Josefa ze Schwarzenbergu (1832 – 1914).

V roce 1907 spolu na Hluboké oslavili zlatou svatbu. Narodila se na zámku v Lednici jako dcera významného hospodáře a mecenáše umění knížete Aloise II. z Liechtensteinu a Františky rozené hraběnky Kinské z Wchinitz a Tettau. Princezna se narodila jako pátá z osmi dcer a měla ještě dva bratry. Víme, že kněžna Ida milovala psy, ráda vyšívala a chovala poštovní holuby. S knížetem Adolfem Josefem měla pět synů a čtyři dcery. Její sestra Karolína se provdala za knížete Josefa Alexandra ze Schönburgu. Její portrét si můžeme prohlédnout na zámku Červená Lhota, kam ráda jezdila (naučila se i česky).

Švagři kněžny se významně zapsali do dějin, princ Felix jako premiér Rakouska (1848-1852), princ Bedřich jako kardinál a arcibiskup pražský.

Něco vážného do nového roku:

Modlitba

Hana a Petr Ulrychovi

Pane ať jsi stéblo trávy
nebo obyčejný list

prosím dej ať aspoň trochu umím
ve tvých vzkazech číst
prosím dej ať řeči stromů
aspoň trochu rozumím
ať vědí že se učím
a že nic neumím

Dej ať zlomím svoji pýchu
dej mi hledat pokoru
když se trápím zbytečnostmi
ať pohlédnu nahoru
ať mi stačí dohlédnout na obzor

který jsi mi dal
ať se smírím se vším
co jsi mi kdy vzal

A dej mi sílu snášet pokorně
co změnit nemám sil

odvahu abych to nač stačím
na tomhle světě pozměnil
a také prostý rozum
který vždycky správně rozezná
co se změnit nedá
a co se změnit dá

A něco veselého:

■ V nóbl divadle leží divák roztažený přes tři sedadla. Všimne si ho uvaděčka a šeptne mu do ucha: »Promiňte pane, ale můžete obsadit jen jedno sedadlo.«

Muž něco zavrčí, ale nehne se. Uvaděčka ztratí trpělivost: »Pane, jestli se nezvednete, tak zavolám ředitele.«

Muž na to zase jenom cosi zabručí a uvaděčka se rozzlobeně prodere uličkou k řediteli. Za chvíli se vrátí i s ředitelem, ale ani ten neuspěje, a zavolá proto policii.

Policiajt obhlédne situaci a obrátí se na muže: »Tak co, občane, jak se jmenujete?«
»Josef Novák« zasténá muž.

»A odkud jste, pane Nováku, že zaberete jen tak tři sedadla?«

S bolestí v hlase muž odpoví: »Z první řady ... na balkoně.«

■ Třída na výletě v ZOO Ohrada.

Přijde pan ředitel zoo a povídá:

»Děti, půjdeme krmít medvědy.«

Děti jásají, mají obrovskou radost, že uvidí svá oblíbená zvířata, jak se stravují. Ale ředitel dodává: »Každý druhý si vystoupí z řady a sundá si boty...«

Vtip ze zahraničí – aneb upomínka na 20 let od rozdělení Česko-Slovenska:

■ Na špiritistickej seanse:

Žena volá muže na druhom svete:

– Počuješ ma miláčik, počuješ ???

Muž: – Áno počujem ta !

Žena: – Máš sa tam lepšie ako u mňa ?

Muž: – Áno, mám !

Žena: – A ako je tam hore v nebi ?

Muž: – Neviem, som v pekle.

Rozhovor s »rejžou«

■ aneb malá pozvánka na divadlo a strašidlo canterwillské

Kolikáté představení už, Petře, režiruješ? Jde ti to pořád lépe a lépe, nebo prožíváš tvůrčí krize? V čele divadelního spolku Křížžáci coby »režisér« jsem šest let, tedy je to má šestá divadelní hra. Jestli mi to jde lépe a lépe? Tak na to bude nejlepší se zeptat samotných herců a samozřejmě diváků. Ale tvůrčí krize zatím neprožívám a ke každé hře přistupuji jako k nastudování nové písničky nebo skladby. Mou zásadou je nic nekopírovat, a tak se na žádnou z her nikdy nedívám dopředu v jiném nastudování.

Ve městě najednou mezi lidmi potkám lorda, velvyslance USA i s chotí, neuvěřitelně vyhlížející služebné a na Městském úřadu na odboru životního

prostředí dokonce pracuje Duch. Život sám je jedna velká hra a ten nejdůležitější režisér nám dává vskutku rozličné role.

A tak se stane, že se na jednom pódiu jednou všichni stejně sejdem jako lord, velvyslanec s chotí, neuvěřitelně vyhlížející služebné nebo duch...

Herci se ujali rolí dobrovolně, nebo jsi je přinutil? Při rozdělování jednotlivých rolí vycházím z možností každého herce a samozřejmě i z jeho povahových vlastností,

kteří dopomůžou vytvořit jednotlý a přirozený charakter každé osoby v samotné hře. Za svou »režijní kariéru« jsem zatím nebyl odmítnut, nestalo se, že by se někdo nechtěl zhostit své divadelní role. Chci, aby vše zůstalo na dobrovolnosti a ochotě se scházet 2x týdně, něco nového vytvořit, zasmát se, pobavit sám sebe, ale také své okolí.

Když už nadpřirozené bytosti a duchové, můžeme se těšit na prknech Panoramy na exkluzivní kouzla podle vzoru Davida Copperfielda? »Duchařské« scény budou díky hře zvuků a světel jemně podbarvovat a dokreslovat jednotlivé obrazy a věřím, že i případní malí diváci najdou ve hře kouzlo a očekávání něčeho nadpřirozeného.

A vůbec, nebudeme se bát? Tak jestli se budete bát alespoň malou chvilku, za to budu vděčný nejen já, ale celý soubor – a hlavně, je to stejně jen jedna velká komedie a mým cílem je režisovat jen to, kde je veselo. Smutku a trápení je na světě dost.

Kdy bude premiéra? Po konci světa nebo už před ním? Premiéra byla stanovena na pátek 25. ledna 2013 v 19.00 hodin, na kterou si dovoluji i jménem souboru vás všechny srdečně pozvat.

Vstupenky lze zakoupit u mne v KC Panorama nebo na CB Systému přes internet.

Komu bys rád poděkoval a co přeješ hlubockým ochotníkům do nového roku? Komu poděkovat? Určitě své manželce a rodině, že jsou tolerantní k mému časovému a především nočnímu zaměstnání. Dále celému divadelnímu souboru Křížžáci za jejich důvěru, trpělivost a ochotu a všem dalším, kteří pomáhají při existenci souboru jak morálně, tak finančně. V neposlední řadě širokému publiku, které se chce zasmát a chodí na naše představení.

Do Nového roku přeji každému z divadelníků osobní pohodu a pevné zdraví, jakož i všem spoluobčanům v Hluboké nad Vltavou.

■ Namátkou jsme se zeptali na jejich dojmy několika předních hereček hlubocké divadelní scény:

Lucie Jozová: Letošní hra se mi moc líbí, je to taková strašidlácká komedie. Roli si velice užívám. Jde o takovou menší dvojroli, takže to bude s dvojím převlékáním a líčením trochu akčnější než obvykle. Služku jsem si už jednou vyzkoušela v *Úžasné svatbě* a jako strašidlo budu mít premiéru!!!! Takže se moc těším.

Magdalena Svobodová: Vzhledem k mým nulovým zkušenostem se cítím jak nahý v trní, i když mi postava/y (vzhledem k prostoru, který mi dává) sedí a těšit se – těším, u mě jde přeci o první zkušenost... takže vlastně nevím, jestli se víc bojím nebo těším :-)).

Asi obojí. Uvidíme v dubnu...

Michaela Prchalová: Jak se cítím ve své roli? Naše pohybová a hlasová poradkyně, herečka Jihočeského divadla Jarka Červenková říká, že naivky se hrajou nejhůř. Tam je jedna linie a konec. Já tyto její slova mohu jen kvitovat. Je to už má druhá naivka! Na druhou stranu chápu, že vybrat roli, aby seděla každému ze souboru, je úkol nelehký. Uvidíme tedy, jak se s tím popereme. Na každé představení se vždy těším s napětím a jemným mrazením v podbřišku.

Herečky i strašidla fotil Jan Pirgl, jako ostatně většinu fotografií ve Zpravodaji

Od shora dolů: Magda, Lucka a Míša

Záviš oslavuje

Pěvecký sbor nám v prosinci zazpíval koledy. Dalo by se říct: co je na tom, vždyť je tomu tak každý rok? Možná to ale má svou opravdu velkou platnost – vždyť kolik městeček a měst nemá žádný svůj sbor. Pokud je historie sboru opravdu tak dlouhá, jak Maruška Krejcarová z knihovny vyčetla v kronikách, tak už v různých formách těší hluboké obecenstvo společenstvo Záviš 150 let – a to je hodně velké číslo. Znamená, že také všechny generace před námi si po tolik let do minulosti Záviš přicházely poslechnout – jak zpívá, muzicíruje s velkou kapelou, hraje divadlo – svého času byli jeho členy muži a bylo jich hodně! – zkrátka Záviš byl odjakživa hybatelem kultury na Hluboké.

A také dnes jsou všechny koncerty Záviše přeplněné diváky a také proto riskujeme třeba zlomenou nohu, když se scházíme zblízka i daleka na koncert vánočních koled v den, který proměnil Česko v jednu velkou klouzačku.

Ať se na mne děvčata ze sboru nezlobí, ale díky každoročním koncertům je dobře vidět, jak život jde dál a dál: děvčata »stárnou«, nebo lépe řečeno: zrají. My obecenstvo jsme s nimi vzácně zajedno. Stárneme také. Nicméně sboru také přibývají mladé tváře, a to je dobře. Život jde dál, něco se proměňuje, něco zůstává. A proto také není jediný koncert stejný. Každý rok se členkám sboru i nám v obecenstvu přihodí obyčejné lidské příhody, smutné, i veselé. Někdo nám odejde někam, odkud ho už nezavoláme. Ale někdo také přichází. Jenom co já vím, dvě mladé ženy se vánočních koncertů účastnily s miminkem pod srdcem. Není to jednoduché, stát a zpívat hodinu mnohdy v chladném kostele, v sále, prožívat napětí a nervozitu. Není to jednoduché stát a zpívat, když jste těhotná. Ani vybavovat si jednotlivá slůvka a noty, když už vám je trochu víc, než byste si přály. Však také letošní turné hodně děvčat odstoulo, a poslední koncert na Kvildě musel být zrušen..

A koledy a písně se také mění, ty letošní byly nádherné – a jak přiznal pan Jiří Chvátal, hledal je v různých kancionálech, starých zpěvnících – a opravdu mistrovsky připravil jejich aranžmá. Některé byly počeštěné slovenské a některé se opravdu narodily pradávno. Dohromady ale všechny zněly krásně a patřily k sobě tak, že jsme neposlouchali jednotlivé písně, ale ucelený koncert mistrně složený od úvodu po poslední společnou vánoční hymnu: *Narodil se Kristus Pán*.

Narodil se nám, opět přišly Vánoce, žádný konec světa nenastal. A tak i nadále můžu kamarádít s nejlepší sólistkou sboru (a závidět jí vysoký hlásek a neochvějně držení tónu) a také s nejlepší recitátorkou básní. Vy nevíte, které dvě to jsou? To vám věřím, děvčata ve sboru jsou skvělá všechna. A díky své sbormistryni jsou schopné dokonalých výkonů – a ještě je předvádí s úsměvem.

Tak mě napadá, kdybychom se hodně snažili, mohli bychom vydržet na 200. leté oslavy sboru Záviš – co říkáte? Já osobně jsem zvědavá na další vývoj a už teď se těším na lahůdky, které nám sbor na svůj letošní jubilejní rok připraví.

Alena Mitter

Jak jsme natáčely naše nové CD aneb nelehká cesta k cíli...

Kdysi dávno, před deseti lety, když jsme se s děvčaty a tehdy ještě pod vedením sbormistra Ládi Chvátala, rozhodly natočit ve studiu Českého rozhlasu v Českých Budějovicích naše první CD, vůbec jsme netušily, co natáčení obnáší – a jak náročný bude zrod nového alba. Já osobně si pamatuju vlastně jenom nutnost co největšího ticha ve studiu, to znamená nejen absenci mluvení, zbrblání, šeptání a jiného povídání, ale i ostatních ruchů jako je pokašlávání, smrkání, šoupaní nohama a vrzání klouby, mlaskání, prostě všech možných i nemožných zvuků, které je schopné vyvolat takové těleso jako je čtyřicetičlenný ženský pěvecký sbor se sbormistrem a klavíristkou. Bylo určitě jediné dobře, že jsme pozapomněly, jaká řehole nás čeká, alespoň to nezmenšilo naše nadšení před novým natáčením.

Tentokrát jsme se znovu všechny sešly v říjnu 2011 ve stejném studiu a čekalo nás příjemné shledání s panem Romanem Kambou, hudebním režisérem, kterého jsme si dobře pamatovaly z minulého natáčení jako příjemného, maximálně trpělivého a shovívavého muzikantského profesionála. Jako začátek to bylo skvělé, protože to hned zahrlo

prvotní nejistotu a strach z toho, co nás čeká a jestli se nám dílo podaří. A že to zase nebyla žádná legrace! Celkem jsme musely navštívit studio pětkrát, než byly natočeny všechny písně a skladby, odstraněny veškeré vady na kráse a nové CD bylo připraveno k výrobě. Není jednoduché sladit dohromady čtyřicet různých hlasů, klavírní doprovod a náročné vedení sbormistryně s režisérskou představou o tom, jak má vypadat dobrá hudební nahrávka. Každá z nás musela zapomenout sama na sebe a soustředit se na samotný výsledek – aby všechny skladby zněly co nejlépe, aby se žádný hlas »netřhal«, abychom dodržovaly dynamiku skladeb, aby nezazněly falešné tóny, prostě a dobře, aby výsledkem byla taková hudební nahrávka, která potěší všechny své posluchače a umělkyně samotné se za ni nebudou muset stydět. Musím říct, že úsilí, chuť do práce a obětavost všech zúčastněných byly pro mě samotnou překvapením a jednoduše obdivuhodné. Nevím, nevím, jestli pod vedením někoho jiného než je pan Kamba, bychom všechny byly ochotné opakovat pořád dokola jednu sloku nebo pasáž, která se nám nedařila, a my samy slyšely, že to není ono. Jen díky jeho nezlomné víře, že vše dobře dopadne a my to dokážeme, jsme dílo dokončily. Právě v momentech, kdy naše únava (ono takhle po práci večer stát dvě hodiny nehybně, potichu a co nejlépe zpívat, to není legrace) a ztráta nadšení dostoupila vrcholu, nás pan Kamba zase znovu pochválil, povzbudil a my všechny zase zpívaly a snažily se dál.

Na závěr musím říct, že naše nové CD »Výběr písní« by nikdy nemohlo vzniknout, kdyby natáčení nepředcházela náročná příprava naší neúnavné Milenky Horníkové a samozřejmě dokonalý bezchybný nácvik klavírního doprovodu Soničky Kroutilové. My zpěvačky se sejdeme na zkouškách a tam se všechny více či méně snažíme, abychom se vše naučily a sladily se dohromady, ale děvčata Horníková, ta už přicházejí dokonale připravena a po domácí přípravě ještě připravují nás. Takže alespoň takhle ještě jednou – velký dík vám oběma, děvčata!

A tak, díky všem zúčastněným umělkyním a zejména díky obětavému a trpělivému vedení hudebního režiséra vzniklo naše druhé CD, všichni jsme došli k vytoženému cíli a já pevně věřím, že album, které navíc slavnostně pokřtílo několik skvělých kmotrů, bude úspěšné a žádané a bude posluchačům přinášet jenom radost a příjemné chvíle.

Přeji šťastný, úspěšný a pohodový rok nejen našemu novému albu, ale také nám všem!

za ženský pěvecký sbor Záviš Eva Smrková

Ženský pěvecký sbor Závíř slaví 150 leté výročí svého vzniku a křtí své druhé CD

Pěvecký sbor Závíř v Hluboké nad Vltavou má dlouholetou tradici. Jeho vznik sahá až do roku 1863 a název Závíř dostal podle českého skladatele Závíře ze Zap (2. polovina 14. století).

K tomuto významnému výročí jsme v Alšově Jihočeské galerii uspořádaly výstavu, která byla rozdělena do několika tematických celků. Na panelech děvčata Jarka Šindelářová, Helena Lívavcová a Jana Machová vytvořily z archivních dokumentů, fotografií, novinových výstřihů a letáků, průřez historií sboru.

K této historii náleží – sborníky, kteří soubor v celé jeho historii vedli, koncerty, které sbor absolvoval v Čechách i zahraničí a další. Tyto panely jsme za účasti mé maličkosti doplnily o figuríny, na kterých jsme představily naše oblečení, ve kterých jsme v průřezu doby vystupovaly.

V posledních desetiletích pěvecký sbor vedl Doc. František Chodura, hudební skladatel. Po jeho smrti převzal taktovku sborník Ladislav Chvátal, který pro náš sbor upravoval písně, chrámovou hudbu, spirituály a různé jiné skladby. Po jeho smrti, v únoru roku 2009, se vedení sboru ujala sborníky Mgr. Milena Horníková, která nás dříve doprovázela na klavír. A jsme za to moc rády, protože sbor vede skvěle. V současné době pro nás upravuje a aranžuje skladby Ing. Jiří Chvátal, bratr Ladislava. Klavírní doprovod zajišťuje MUDr. Soňa Kroutilová.

Současný ženský pěvecký sbor má cca 40 členek a spojuje nás láska k hudbě a ke zpěvu. A i když je to časově náročné, je zpěv naším koníčkem a čas si rády vyšetříme. V našem repertoáru jsou převážně lidové písně z Čech i jiných zemí, spirituály, chrámové skladby, ale i skladby českých a světových hudebních skladatelů. Náš sbor koncertuje nejen v Čechách, ale i v zahraničí. V Čechách pořádáme jarní a vánoční koncerty, jak v našem městě, tak i v okolí. Rovněž reprezentujeme město u příležitosti různých slavností: např. svěcení zvonů, oslava 100 let města Hluboká nad Vltavou, myslivecké slavnosti, slavnosti vína a další akce.

Do přehledu zahraničních koncertů, kterých se náš sbor, někdy i opakovaně, zúčastnil v Německu, Rakousku, Slovensku, Švýcarsku, poutním místě Lurdy ve Francii, patří i účast na 8. mezinárodním festivalu sborového zpěvu »*Cantate Adriatica*« v San Marinu v Itálii v roce 2010. V červnu 2012 náš sbor úspěšně reprezentoval Českou republiku a naše město v Rakousku, v St. Michael v Lungau na 7. mezinárodním festivalu sborového zpěvu *Feuer und Stime – Oheň a hlas*. Vánoční koncerty, které jsme v letošním roce pořádaly, jsou následující: Domov důchodců u Hvízdala, Dům seniorů v Č. Budějovicích, Kostel v Trhových Svinech, Domov důchodců Hluboká nad Vltavou, AJG Hluboká nad Vltavou 3x, Kostel v Chrástanech a 27. 12. 2012 se vánoční koncert v Kosteletě na Kvildě bohužel nekonal, mnoho zpěvaček onemocnělo. Zastavím se u některých koncertů, které mě nejvíce zaujaly.

Vánoční koncerty v Alšově Jihočeské galerii byly původně plánovány pouze na sobotu 15.12.2012 v 15 a v 17 hod. Ale vzhledem k tomu, že byl o tyto koncerty ohromný zájem a lístky byly v podstatě vyprodány už druhý den po zahájení prodeje, přidaly jsme ještě jeden koncert v neděli 16. prosince. I tento koncert byl vyprodán. Tři vánoční koncerty v AJG jsme spojily s pokřtěním našeho nového, v pořadí druhého vydaného CD. O moderování těchto koncertů jsme požádaly pana Mgr. Zdeňka Pikla, který se jich ujal se svým typickým hereckým komediálním humorem. Těžko bylo poznat, zda zapomínání některých jmen při představování je skutečné, nebo ho hraje. V každém případě naše vystoupení i křtění CD velice oživil a uvolnil atmosféru. V sobotu byl na obou koncertech mezi čestnými hosty i starosta města pan Ing. Tomáš Jirsa a náš »dvorní aranžér písní a skladeb« Ing. Jiří Chvátal.

Křtění CD v sobotu, při obou koncertech, proběhlo za účasti starosty Ing. Tomáše Jirsy, moderátora Mgr. Zdeňka Pikla a asistentek – členek sboru, Jany Fikotové a Magdy Smrčkové. Kmotry CD v 15 hod. byli pan Ing. Jiří Chvátal a paní Majerová – EM Grafika s.r.o., České Budějovice, sponzor sboru. Došlo i na humornou slovní hříčku pana

starosty, kdy obdivoval odvahu pana Jiřího Chvátala stát se hlubockým »kmotrem«. Nakonec se jím stal i on, kdy byl kmotrem našeho CD při koncertu v neděli. Při druhém koncertu v pořadí, v sobotu v 17 hod. byli kmotry CD opět Ing. Jiří Chvátal a Bc. Jitka Šaléná, zástupce Jihočeského kraje České Budějovice. Křtění CD v neděli se konalo ve stejném složení, změnili se pouze kmotři CD. Byli jimi pan starosta

a paní Ilona Ciglbauerová, C-Plastik s.r.o., České Budějovice, sponzor sboru.

Vždy se křtilo šampaňským a přáním, aby CD Ženského pěveckého sboru Závíř v Hluboké nad Vltavou dělalo radost svým posluchačům a aby o něj mělo zájem co nejvíce příznivců sborového zpěvu.

Po nedělním koncertu v AJG jsme hned odjízďely na

koncert do Chrástán, který byl od 17 hodin. Byly jsme unavené, naprosto zmrzlé, protože v kostele byla nesmírná zima. Kostel byl úplně plný, od malých dětí po seniory v pokročilém věku. Ocenily jsme velmi vřelé přijetí, které působilo až dojemně.

Po koncertě jsme se všichni šli u vánočního stromu s horkým punčem a výborným vánočním cukrovím. A tím skončila naše »šňůra« vánočních koncertů v předvánočním čase.

Bylo již mnoho děkování v osobních rovinách, takže se již nebudu opakovat. Těší nás, a myslím, že mohu mluvit za všechny členky našeho sboru, že naše koncerty jsou stále žádanější. Naše vánoční koncerty navozují v předvánočním čase sváteční atmosféru a mnoho lidí si uvědomuje, že podstata vánoc není v shonu se sháněním dárků, úklidu, napečení co nejvíce druhů cukroví apod. Jsou to především svátky duchovní a je mnohem důležitější, abychom si měli s kým sednout ke štědrovečernímu stolu. Je to o soudržnosti rodin a dobrých přátelích, na které se můžeme spolehnout ve všech životních situacích. A to, že přinášíme našimi koncerty radost našim příznivcům, kterých stále přibývá, je smyslem naší činnosti a naším potěšením.

Ing. Marie Hanušová, členka sboru

Už se zase těšíme na Ježíška, copak nám asi nadělí ???

Těmito slovy začíná jedna z vánočních písní moderní doby. Náš ženský pěvecký sbor Závíř již řadu let »naděluje« vánočními koncerty posluchačům na různých místech pohodu a radost prostřednictvím vánočních písní, koledí i veršů. Letos jsme »nadělovali« celkem osmkrát. Osm koncertů na šesti různých místech snad zpříjemnilo posluchačům čekání na Štědrý den a na vánoční i novoroční svátky.

V Domovech důchodců babičky i dědouškové s námi v plné hale statečně a hezky zpívali a sem tam i ukápla slzička. Bylo poznat, že se na koncert těšili a že při známých koledích pookřáli.

Koncerty v kostelech mají svoje zvláštní kouzlo. Nenapodobitelná atmosféra svatostánku jim dodává sváteční nádech a písně v nich zpívané promlouvají lidem do jejich duší. Pro nás, zpěvačky, jsou tyto koncerty vždy velice emotivní záležitostí. Kostel Nanebevzetí Panny Marie v Trhových Svinech, kostel sv. Bartoloměje v Chrástanech letos bohužel chyběl kostel sv. Štěpána na Kvildě... Kdyby mohly mluvit, jistě by tato slova potvrdily. Hlavní koncerty se uskutečnily tradičně v sále Flámského a holandského malířství v Alšově jihočeské galerii. Kromě toho, že se všechny tři opravdu vydařily, byly ještě zpestřeny pokřtěním nového CD, které se našemu sboru podařilo nahrát v období jara a podzimu 2012 v nahrávacím studiu Českého rozhlasu v Českých Budějovicích, pod technickým dozorem ing. Romana Kamby. Za jeho trpělivost, odborné rady, hudební režii a v neposlední řadě také za psychickou podporu mu patří náš veliký dík.

Letošní Vánoční koncerty v AJG ukončily naši pěveckou sezónu 2012 a současně zahájily sezónu další, v níž zároveň v roce 2013 uplyne již 150 let od založení Hudebního spolku Záviš v Hluboké nad Vltavou.

K tomuto výročí byla také uspořádána výstava – od počátku Hudebního spolku Záviš z dochovaných historických materiálů až po současnou dokumentaci k Ženskému pěveckému sboru Záviš. Výstava byla součástí vánočních koncertů našeho sboru v AJG.

S velkým výtvarným cítěním ji nainstalovaly členky našeho sboru a návštěvníci koncertů si ji rovněž se zájmem a uznáním prohlíželi hned na začátku prohlídkové trasy.

Jen pro zajímavost – pro některé z nás – pro ty »služebné« nejstarší, bylo někdy docela náročné na fotografiích identifikovat samu sebe. Za 37 let »služby«, byť příjemné, jsou vám časem přisouzeny »nepatrné« změny, ať chcete nebo ne. To je prostě život. Ale pro zasmání není nic lepšího, než s »druhými očima« na nose různě zaostřovat a pátrat na obrázku po tom, která hlava asi bude ta moje a občas si stejně »přivlastnit« jinou.

Letošní vánoční turné je již tedy minulostí. Myslím si, že každý koncert měl v sobě něco krásně zvláštního, o co se, kromě příjemných aranží písní od Jirky Chvátala a jejich interpretace zpěvačkami sboru, zasloužili všichni, kdo náš sbor jakýmkoliv způsobem podpořili a kterým tak náleží naše velké poděkování – tj. všem sponzorům, konferenciérovi Mgr. Zdeňku Piklovi, starostovi města Ing. Tomáši Jirsovi, »sudičkám a kmotrům«

nového CD, zvukaři a osvětlovači Honzovi Zvánovcovi a v neposlední řadě také všem věrným posluchačům, kteří si vždy dokážou najít čas na naše vystoupení a my věříme, že jim naše zpívání na oplátku přináší příjemné chvíle a potěšení s písničkami.

Všem velice děkujeme a do nového roku přejeme dobré zdraví, pohodu a hodně osobních i pracovních úspěchů.

Martina Bártová

Vánoční zpívání

Letošní Vánoční koncerty v AJG byly slavnostní. Pěvecký sbor Záviš byl založen před 150 lety a my jsme toto výročí umocnily tím, že jsme pokřtily naše nové CD. Představil nás ostřílený divadelník pan Zdeněk Píkl, který se ujal této neobvyklé role a myslím, že s vtipem a šarmem. Dobře se nám zpívalo, když jsme byly tak chváleny.

Přidal se i pan starosta, naše sbormistryně a také kmotři, kteří křtili naše cedéčko. Neméně nás potěšilo, že jsme se dostali do programu 57. hudebního léta Hluboká nazvaného *Hudební festival Hluboká 2013*. Je to pro nás čest, ale zároveň zavazující nás k pilné práci, abychom v tak silné konkurenci neklamaly. A co nás tedy čeká? Po závěrečném koncertu se už v lednu začneme připravovat na příští sezónu, kterou věnujeme 150. výročí založení sboru.

Miluše Krátká

Vánoční koncerty slavnostní, radostné i dojemné

Vánoční koncerty jsme zahájily zpíváním v domovech důchodců v Českých Budějovicích a v Hluboké nad Vltavou. Babičky i dědečkové nás netrpělivě očekávali a dlouho před naším příchodem se těšili na naše vystoupení. Rádi si s námi zazpívali a ještě raději doprovodili náš zpěv zvoněním na zvonečky.

Koncerty se líbily a my jsme rády přijaly pozvání k vystoupení u seniorů i v příštím roce.

Další z koncertů byl v kostele v Trhových Svinech a poslední koncert pak opět v kostele, a to v Chrástanech. Nejkrásnější koncerty jsme zažily v Alšově jihočeské galerii na zámku Hluboké nad Vltavou.

Díky nádhernému prostředí jsou slavnostní, jsou radostné i dojemné.

Po několikaměsíčním úsilí je zaplněný koncertní sál a neutuchající potlesk pro pěvecký sbor zaslouženou odměnou.

Marie Vítková

Bláznivý nápad

Asi před pěti lety jsem přišla s bláznivým nápadem, jít pěšky z Hrdějovic na Hlubokou na koncert naší kolegyně. Oslovila jsem dvě kamarádky s myšlenkou naladit se na čas klidu a pohody, prostě jen tak utéct od úklidu, pečení, vaření a před stresem, který každoročně předchází svátkům vánočním.

Nebylo zrovna nejideálnější počasí, mrzlo, sněžilo, foukal vítr, zkrátka počasí, do kterého by psa nevyhnal. Asi Vám nemusím vyprávět, jakým výrazem jsem byla za tento bláznivý nápad odměněna, ale jsme holky statečné, a tak se šlo.

Už první vánoční píseň a nádherný zvuk klavíru nás utvrdil, že toto není naše poslední túra na H l u b o k o u . Naše prochladnutí bylo rázem pryč, bylo to jako pohazení na duši.

Krásné koledy a povídání souboru Záviš se staly pro nás každoroční tradicí, bez které si nedovedeme tento čas představit.

Děkujeme super ženám ze souboru Záviš a přejeme jim, aby v této práci pokračovaly a mimo slz štěstí uměly nadále vykouzlit i úsměv a pohodu.

Petra Tůmová

Foto z vánočního koncertu: Ilona Králová, další foto archiv sboru

Ááá! Výstava ve Wortnerově domě

Ach jo.

Je to ironie. Tak jako na bývalé »čáře« neboli dříve ostře hlídané hranici mezi námi a kapitalisty – nyní cyklostezce kolem Dyje – můžete v létě trhat voňavé lesní jahody, které se právě tady zachovaly a jinde nerostou – tak naše kulturní održenost z tehdejších dob dala vzniknout kvalitnímu umění. Tam, kde bychom ho vlastně ani nečekali.

AJG představila před koncem roku v budějovickém Wortnerově domě zlomek z kolekce československých filmových plakátů, a o jejich sbírce a historii zajímavě pohovořil Pavel Rajčan, který navrhl koncepci výstavy. Kurátorem výstavy je Mgr. Vlastimil Tetiva.

Podle slov Pavla Rajčana, kurátora sbírky filmových plakátů, máme na aktuální výstavě možnost vidět výběr top plakátů od skvělých a kvalitních autorů v zaokrouhleném počtu sto kusů. Výstava je to excelentní jednak zastoupením špičkových výtvarníků, takže se má divák na co těšit, *podotkl kurátor výstavy pan Tetiva*, jednak sám za sebe vyznal, že při přípravě plakátů na výstavu si připomenul všechny ty filmy, které jako mladý navštívil v kině...

A podobný vjem jistě budou mít i jiní návštěvníci výstavy, tedy ti, co pamatují filmy z kin posledních padesáti let.

Začátky tvorby filmových plakátů u nás spadají do let 1959 a tato éra skončila roku 1989. Vydaná skládáčka k této výstavě obsahuje obrázky všech plakátů, které jsou ve Wortnerově domě momentálně instalovány.

Pavel Rajčan konstatoval, že je to zhruba sto desátá výstava, kterou za posledních šest let organizovali díky sbírce uměleckého seskupení *Terryho ponožky*. Jedná se o největší sbírku filmových plakátů v ČR. Výstavy ze sbírky autorských výtvarných filmových plakátů jsou pravidelnou součástí artových kin v Praze: Světozor, Aero a Bio Oko. Přidanou hodnotou jejich činnosti je kolekce umělecké sbírky 60 000 plakátů ve 12000 druzích, která je k dispozici on-line na webu www.terryhoponozky.cz. Jsou tam k vidění nejen plakáty, ale také informace a fotografie dalších uměleckých aktivit jednotlivých autorů. Jedná se o jediný takto bohatý on-line zdroj zaměřený k jediné výtvarné činnosti, protože klasické galerie se nevěnují specificky jednomu žánru. Kvalitní rozlišení je dalším plusem stránek a každý má tedy možnost si tuto velmi zajímavou sbírku prohlédnout zblízka a podrobně.

Výstavy plakátů pořádáme po celé republice, říká Pavel Rajčan, nyní další aktuální výstava Zlaté éry československého plakátu patří Janu Rajlichovi st. Koná se v pražském kině Světozor, ve kterém od roku 2006 funguje *Filmová galerie Terryho ponožky*, obchod zaměřený na prodej filmových plakátů, DVD, knih a dalších věcí ze světa filmu. Nicméně výstavy ze sbírek

čs. filmových plakátů putovaly různými státy Evropy od Španělska, po Rakousko, Bulharsko a další evropské státy až za moře do Spojených států.

Celosvětově je to významný fenomén, protože takto se autorsky v takové míře a tak

dlouho, dělaly plakáty pouze v Polsku a u nás, na Slovensku a na Kubě, což je zajímavé. Sice se této činnosti věnovali i v jiných zemích, ale nikdy kontinuálně, bylo to pro ně nízké umění a nestalo se tak jako u nás fenoménem, kterému by se věnovali nejtalentovanější a velmi dobří výtvarníci.

Startující okamžik býval také existenční – mnozí výtvarníci neměli

co dělat, kde vystavovat – a toto byla dobrá příležitost: v době po znárodnění filmového průmyslu byl každý film, který šel do biografu, vybaven českým plakátem. Vznikaly tak původní autorské plakáty. Na rozdíl od dneška, kdy s každým filmem přijde plakát, i propagace stejná kdekoli na světě...

Docházelo ke zkvalitnění užitého umění, a v 60. letech se stal plakát moderním a kvalitním uměním, které tuto sféru provázelo. Paradoxně nebyl tento obor příliš svázán cenzurou a ústřední půjčovna filmů jako jediný distributor zadávala úkol vždy několika výtvarníkům. Z předložených návrhů pak komise vybrala jeden a ten se realizoval. Je třeba rovněž mít na paměti, že v té době nebyly počítače, ani jiná dnes samozřejmá technika, takže každý z těch plakátů je ruční prací od kresby a tvarů písmen – ta se lepila ručně, malby, grafiky, různých koláží, fotografií a podobně, a některé mají díky tomu výraznou typografickou hodnotu. Pro umělce to byla výzva, navazovali na díla meziválečné avantgardy a zvučných jmen jako Toyen, Štýrský a další, kteří se věnovali návrhům obálek knih a podobně...

Hlavní těžiště tvorby nejlepších plakátů leží jednoznačně v 60. letech, po roce 1968 mnoho z výtvarníků emigrovalo a také se proměnila filmová distribuce jako taková. Přestaly se hrát kvalitní umělecké filmy, řekněme italské, francouzské a v 70. letech se začaly uvádět filmy hlavně východního bloku. Nicméně praxe filmových plakátů českých výtvarníků se zachovala až do roku 1989, kdy skončila Ústřední půjčovna filmů.

Samozřejmě s revolucí tato činnost zanikla – zmizel zadavatel prací pro filmové premiéry. Po tomto roce už přichází s filmem jen klasický fotoplakát, kde vidíme tváře herců, loga producentů a sponzorů...

Což je ten podstatný rozdíl ve tvorbě plakátu, kdy na našich českých plakátech k filmům nebylo podmínkou, aby byl nutně zobrazen výjev z filmu či filmový idol, ale výtvarník mohl hledat »duši« filmu podle svého citu, nápadů a invence. Výtvarníci tehdy

přístupovali k tvorbě plakátu autorsky a výtvarně. Výtvarníci na západě se k podobné tvorbě nikdy nedostali, tam dělala plakáty převážně reklamní studia, protože výtvarníci jako svobodní umělci měli více šancí se uplatňovat jinde.

To je tedy český světový unikát, spolu s Polskem, které bylo lídrem tohoto umění – začali s ním dřív než my, už od padesátých let. Filmové plakáty mají dnes velkou sběratelskou hodnotu, tiskly se v limitovaných edicích. Vše, co je ve Wortnerově domě na výstavě jsou původní ofsetové tisky, tisklo se v různých tiskárnách po celé republice, kvalita mnohdy nebyla zcela dobrá, tisklo se na novinový papír a podobně – realizace nemusela dlouho přežít: plakát na ulici dlouho nevydržel, už další týden býval přelepen...

Dnešní ceny plakátů ze sbírky jsou samozřejmě různé, kolem 20 – 30 tisíc korun. Nejcenější jsou plakáty k nejslavnějším filmům, a jsou předmětem obchodu, protože se jich skutečně mnoho nezachovalo.

Reprezentativní kolekce na zdejší výstavě je podmíněna kvalitou, najdete tady opravdu ta nejlepší díla, Sladký život od Karla Vaca z roku 62, Josefa Vyletala – Ptáci, plakáty Milana Grygara, Karla Teissiga, Jiřího Balcara a dalších, kteří povýšili tohle umění do vyšších sfér. K autorům, kteří filmové plakáty dělali od počátku až do konce této éry, přístupovali i autoři jiného ražení. Zatímco polský plakát dělali hlavně malíři, ty české vytvářeli také fotografové, typografové... a opravdu předvedli zajímavé série své práce – objevíte zde plakáty Zdeňka Palcra, což byl sochař. Jazyk plakátů je proto tak zajímavý, protože sochař samozřejmě udělá plakát jinak než malíř nebo fotograf. Při práci na sériích plakátů autoři schválně používali opakující se znaky jako terč, srdce, oko...

Nejde jen o cenu těchto prací, ale právě o jejich výlučnost. Protože jsou tak výtvarné, jsou součástí různých světových sbírek, nejen těch složených pouze z filmových plakátů. Proto je sbírka českých filmových plakátů celosvětově oceňována, proto na ni hledí ve světě s takovým údivem, ve Španělsku a jinde nikdy podobný plakát neviděli. Pro cizince je to v této oblasti naprosto nečekané setkání s uměním...

Ze sbírky plakátů sestavujeme buď výstavy, kde představíme a doplníme dílo jednoho autora, nebo představíme například jenom francouzský film, říká Pavel Rajčan. Výstava s názvem *Konfrontace* představila plakáty polské a české – vždy plakát ke stejnému filmu, z tohoto nápadu vznikla i velmi zajímavá kniha. Realizovali jsme i výstavu pouze divadelních plakátů. V té době skutečně papírová reklama a plakáty byla jediná nosná reklama na veškeré počiny.

Televize, ani jiná média se reklamě v tom měřítku jako dnes vůbec nevěnovala. Plakáty se dělaly na všechno, kina, divadla, koncerty, jiné umění, ale i na potraviny, propagovaly politické atributy, o dnešním mediálním propojení světa nebylo ani vidu...

Šed' českých měst byla v té době aspoň plakáty trochu zahřívána, jak kdysi řekl Jiří Suchý, že to byly právě české plakáty, které ulice trochu rozsvítily. Ve čtvrtěk bývaly pravidelné výlepy...

Ta doba je pryč a v souvislosti s československým filmovým plakátem můžeme být trochu smutní, plakát potřebuje zadavatele a doba jednoho jediného na trhu je pryč. Umělecké filmové plakáty už nebudou. Dnešní doba je jiná, filmové plakáty také... Samozřejmě počet kin klesá, návštěvnost a oblíbenost kin jako

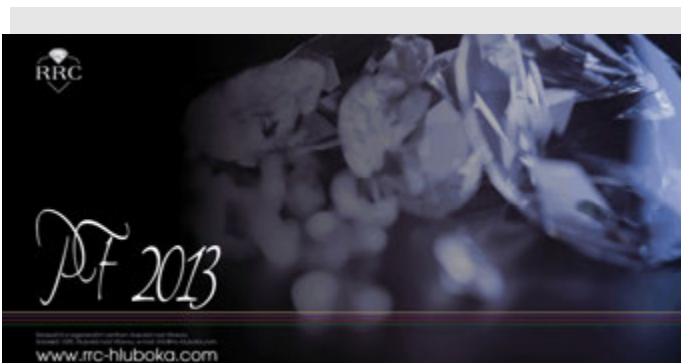
v 50. a 60. letech minulého století už se nevrátí. Byla mnohonásobná...

A nakonec ještě jedna malá – velká – pochvala od pana Rajčana, tentokrát Jihočeskému divadlu, které si dlouho po revoluci udrželo specializaci divadelních plakátů kvalitních autorů. Krásné věci zadávané osvětleným vedením – jako jedno z mála divadel, které takto fungovalo.

Jedním z těch dobrých výtvarníků je akademický malíř Radomír Postl. Takto se vyslovil k definici jeho plakátů – a plakátů vůbec – výtvarník Jaroslav Šůra:

Plakat jako vykřičník. Plakát jako semafor na rušné křižovatce, který zastaví kroky chodce. Někdy zavolá, jindy se vysloví potichu, podle toho, jaké poselství přináší. Vynikající plakát se stává objektem sběratelského zajmu, stěhuje se do muzeí, galerií, výstavních síní, na kolbiště mezinárodních bienále. A plakáty, které jsou našemu srdci nejbližší, pak vedle obrazů a soch i na stěny našich domovů. Ten nejkrásnější si někdy pověsíme jen tak, dovnitř, do duše...

**Výstava čs. filmových plakátů potrvá ve Wortnerově domě do 3. února.
Rozhodně si ji nenechte ujít.**

Vážené dámy, vážení pánové, milí obyvatelé města Hluboká nad Vltavou,

čas novoroční je nejen časem ohlížení se za uplynulým rokem a zároveň očekávání všeho, co přinese rok nový. Je také časem příležitostí vyslovit přání štěstí, radosti a pohody. Dovolte, abychom i my využili této příležitosti k vyslovení srdečného přání, aby rok 2013 byl ve znamení splněných snů, spokojeného života, osobních i pracovních úspěchů a především ve znamení lásky a zdraví.

Jménem RRC Clinic
primář MUDr. Vladimír Mařík
předseda představenstva
RRC Clinic. a.s.

Jménem RRC Hluboká
Lenka Havlová
generální ředitelka
RRC Hluboká

Jachtařská sezóna 2012

Jachetní oddíl Slavoj Hluboká nad Vltavou se v roce 2012 umístil v hodnocení jachtařských oddílů opět v první desítce nejlepších klubů ČR. Ze 185 klasifikovaných subjektů obsadil celkové osmé místo. Na tomto výsledku se rovnoměrně podílely všechny věkové závodní kategorie v lodních třídách Optimist, Evropa, Splash, Finn, Fireball, Pirát a Létající Holanďan.

Jachtaři Slavoje Hluboká zaznamenali během sezóny takřka tři stovky startů na závodech krajských, republikových i zahraničních. Mezi nejlepší výsledky patří mistrovské tituly ČR v lodních třídách Evropa (Štěpán Sívý), Pirát (bratři Sívých) a Splash (Jan Pokorný), účast na ME juniorů v lodní třídě Pirát (Tomáš Matoušek/Jiří Žíla) a Evropa (Štěpán Sívý), vítězství v pohárových soutěžích Čech a České republiky či kvalitní výsledky na regatách v zahraničí.

Jachetní oddíl Slavoj Hluboká pořádal úspěšně v roce 2012 na své domácí vodě (Bezdrev) závody krajské (Slavoj cup), republikové (Pohár Hluboké, Bali cup, Jihočeská žába) i mezinárodní (Modrá stuha).

**Jachetní oddíl Slavoj přeje všem do Nového roku 2013
dobrý vítr do plachet!**

Jak se žije v Hroznějovicích v Adventu...

Když se přiblížil konec listopadu a s ním 1. adventní neděle, měli jsme plné ruce práce při Adventním tvoření. Každý, kdo přišel, si mohl vyrobit adventní věnec, dekorativní stromček z polystyrenu a barevného ovčího rouna a vánoční ozdobu z korálků a drátku.

A 5. prosince za námi na návěs i přes husté sněžení dorazil Mikuláš se svojí družinou. Dětem i dospělým nadělil po zásluze balíček dobrot (a trochu toho uhlí). Rozsvítili jsme stromek a pořídili společnou fotografii do archivu. Poslední naší akcí byl Hroznějovický živý Betlém a vánoční posezení v klubovně.

Poděkování

Nezbývá, než poděkovat všem za přízeň a za účast na námi pořádaných akcích. Těšíme se na další spolupráci a rádi se s Vámi setkáme na některé z našich akcí v roce 2013. Děkujeme také Městu Hluboká nad Vltavou, Lesům ČR a firmě DELIKOMAT za finanční a materiální podporu, bez které bychom naše akce nemohli uskutečnit.

Zvláštní poděkování patří Osadnímu výboru Hroznějovice za ochotu při zapůjčování prostor klubovny v hasičské zbrojnici. Děkujeme všem dobrovolníkům, kteří svou účastí a pomocnou rukou pomohli ke zdárnému průběhu našich akcí.

OS Hroznějovická Dobromysl

Povolání? Architekt.

U pana architekta Ing. arch. MgA. Marka Bartáka jsme si povídali v jeho ateliéru, u horkých kamen s živým ohněm, nad šálkem čaje a nad konceptem jeho představ, jak by se jedna z částí našeho města mohla změnit. Kdyby chtěla. Kdybychom my chtěli.

Právě toho večera jsem se s definitivní platností ujistila o tom, že architekti nejsou technici, ale umělci – proto ten titul Magistr umění. U nás je udělován architektům, absolventům oboru architektura pouze na dvou uměleckých vysokých školách v ČR, Akademii výtvarných umění a Vysoké škole uměleckoprůmyslové v Praze. Pohled architekta na svět je mnohdy překvapivý a otevře oči i nám, kteří nevidíme skutečnosti kolem sebe. Tedy – my je vidíme. Ale nevnímáme. A nehodnotíme. A tak jako slepí potřebují svou bílou hůlku, bylo by skvělé si občas půjčit nějakého architekta a projít s ním nádherné světové metropole.

Řím, Paříž, New York, Prahu... a dívat se jeho očima. Ale i naše virtuální prohlídka Hluboké za to stála, to mi věřte.

Pan architekt pochází z Budějovic, žil v Praze, ale nakonec si k bydlení s rodinou vybral Hlubokou. Příjemně upravil dům ve staré zástavbě města a podezřívám ho, že nejvíc si na něm cení toho, že srnky z parku si chodí za plot jeho zahrady okusovat spadlá jablka.

Takovou věc totiž nenavrhne ani architekt, to musí zařadit ten, co kouká shora z té nejlepší perspektivy.

K čemu potřebujeme architekta? Aby nám navrhl lepší dům, než jsme si vystříhli z časopisu? Před nějakou dobou mne u piva jeden ze sousedů překvapil přímočarou, ale o to náročnější otázkou: Jak se pozná dobrý dům? Po úvodním zaváhání jsem se pokusil mu odpovědět opět otázkou: A jak se pozná dobrý člověk? Řeč se stočila kamsi k mezilidským vztahům a já unikl z odpovědnosti za jednoduchou odpověď. Z jistého úhlu pohledu však paralela mezi člověkem a domem existovat může.

Domy, stejně jako lidé, nejsou pouze krásné, nebo nevzhledné, mají také spoustu jiných vlastností. Mohou být chytré, nebo hloupé, přívětivé, nebo arogantní, racionální, nebo bláznivé.

Osobně mám rád domy charismatické. Těm se pak snadno odpouští vady na kráse, nebo technické nedostatky. Život v nich (nebo s nimi) nebývá někdy nejpohodlnější, ale obohacují nás nejvíc. Charismatem může být naplněno také pouze obyčejné místo, nebo prostor. Tomu se říká Genius loci – Duch místa.

Domy (opět jako lidé) mají mezi sebou také vztahy. Vesnická návěs je vlastně způsobem, kterým se sedláci domluvili na společném prostoru. Myslím, že úkolem architekta je především vytváření dobrých vztahů mezi domy. Tím může být tato profese společnosti asi nejprospěšnější.

Takže dobrý architekt vám navrhne dům, který si zamilujete. A proč si lidé myslí, že vlastně architekta nepotřebují? Že je to taková profese navíc a ještě ke všemu drahá... Stavět dům s architektem je pro spoustu lidí náročné. Nemyslím finančně, to je dnes bohužel chybně zažitá představa. Myslím intelektuálně. Pokud někdo přizve na pomoc s plánováním architekta, znamená to, že se chce své investici do stavění věnovat víc, než jen organizačně, nebo finančně. Takový člověk od své stavby očekává myšlenkový přínos. To ukazuje na jeho intelektuální schopnosti.

Stavebně potentní společnost se dnes díky finančním systémům oproti minulosti nebývale rozšířila. Na to logicky zareagoval stavební trh a vznikly katalogové projekty. Vše se uskutečnilo během asi deseti let, to znamená překotně rychle. Společnost nestíhá zrát a také díky tomu se dnes staví velmi mnoho špatných domů.

Já do klientů rád pronikám. Někdy jsou až překvapeni, na co všechno jsem zvědavý. Usiluji o oboustranně přínosnou spolupráci. Dům staví stavebník, architekt mu vlastně jen pomáhá se zvládnutím všech těch aspektů stavění: funkčnost, ekonomičnost, vkus, sociální prospěch, ekologie, technická úskalí...

Někdy dá velkou práci osvobodit klienta od zažitých představ, že nejlepším prostorem byl jeho dětský pokojíček, když byl malý. Oproti tomu zážitkem bývá plodná diskuse s investorem, který mne názorově převyší.

Která země má »nejvíce« dobré architektury? Během studií jsme se Školou architektury na AVU často jezdili na výlety do zahraničí. Byl to ten nejlepší způsob studia. Prostě vidět důležité domy na vlastní oči je k nezaplacení. Rozšiřuje to představivost.

Nejčastěji to bylo Švýcarsko se svojí moderní architekturou. Bývali jsme doslova uneseni z jednotlivých staveb. Dnes toto nazírám z širší perspektivy.

Velká díla světové architektury vznikají s největší pravděpodobností na základě ekonomické síly a sociální zralosti své společnosti. Slavné historické památky pochází vždy z nějakého období a místa, které bylo na vrcholu lidského snažení. Dnes je to Peking, před sto lety New York, ještě dříve Řím...

Ve Švýcarsku je to jinak. Švýcaři se nepředvádí, jim to jen dobře šlape. Švýcaři jsou obecně bohatí, mají tři jazyky, fungující demokracii. Jsou konzervativní, třikrát měř, jednou řež. Stavební legislativa je velmi přísná, nekompromisní. Nestaví se rychle, ale spíš s rozmyslem. Žádné úplatky. Jdete po ulici, rozhlížíte se a všechny domy jsou kvalitní. Dobře vymyšlené, velmi dobře postavené. Zážitkem tedy vlastně nejsou jednotlivá geniální díla, ale spíš velká koncentrace nadprůměrných staveb.

Pokud si připlatíme za dobrého architekta, budeme mít dobrý dům. Časem by se to poznalo i na tvářích našich měst, že? Jednou jsem viděla fotky satelitních městeček z ptáčích perspektivy... a bylo to hodně smutné. Stavební díla jsou vždy ukazatelem stavu společnosti. Při pohledu na letecké snímky z googlu mám někdy

trochu strach. Profesor Příkryl nám vždycky říkal, že podle střechy se pozná blběj barák. Něco na tom je. Střechy dnešních rodinných domů ze satelitních městeček automaticky generuje počítač podle toho, jak projektant libovolně sestaví půdorys. Projektantům to šetří práci, nemusí tolik přemýšlet a vznikne dílo bez osobní zodpovědnosti. To je špatně.

Na leteckých snímcích jsou rozpoznatelné taky vztahy krajinné, nebo urbanistické. Dají se odhadnout vztahy dějinné, sociální, politické, ekonomické... Nechá se vyvodit celá řada závěrů, např. podle rozměrů domů, nebo šířky ulic, převažujících tvarů, množství zeleně, směrů cest...

Nedávno jsem se díval na satelitní snímky Floridy a Severní Koreje. Obojí bylo smutné.

Co byste vyčetl při pohledu shora z naší Hluboké?

Minulost tohoto místa je docela dobře čitelná. Historie má vždy nějaké důvody. Je zde skalní ostroh, který odolává říčnímu přívalu tekuté energie, která sem po tisíciletí přitéká ze Šumavy. Hluboká je vlastně takovou pointou budějovické pánve. A podobně jako v Praze u Pražského hradu, hlavní roli hraje řeka Vltava.

Kopeček pod zámek má pro osídlení několik zásadních předpokladů. Je situován k jihovýchodu a užívá si dopoledního slunce. Ze severozápadu krytý zelenou lesní masou a odtud také pozvolna přístupný.

A jako lodivodi pod břichem velryby, objevily se i tady drobné stavby v podzámčí. Přilehlé rovinné území s rybníky, vltavskou klikaticí a historickým rozvrhem monumentálních dubových alejí nabízí ze zámeckých teras bezpočet pozorovacích bodů.

Večerní osvětlené město při příjezdu od Budějovic mi vždycky připomíná divadelní kulisu. Ty domečky naskládané nad sebou a cesta k zámku a zámek...

Hluboká je geomorfologicky výjimečná lokalita. Je vyústěním budějovické pánve. Pokud tady žil pračlověk, jistě spočíval na dnešní zámecké terase a kontroloval lovnou zvěř na cestě ku říčnímu brodu. Možná mu i tehdejší tok dnešní Vltavy sloužil k prvním pokusům o dopravování po vodě. Archeologie však teorii o pravěkém osídlení Hluboké moc nepotvrzuje.

Tehdejší podzámčí zámku vznikalo asi spontánně, ale jak asi vznikala města jako Paříž, nebo Řím? Měla jakýsi rozmysl?

Rozdíl je především asi v měřítku. Velká města prošla během dob bohatým vývojem. Stavěly se nové čtvrtě, asanovaly staré. Velké změny do měst přináší bezesporu vyvíjející se doprava. Přicházely povodně, válečná vřava, atd. Některá období byla plodná a pozitivní, jiná naopak. Typicky zhoubný byl u nás minulý režim. Pro dnešní dobu je charakteristická prostorová neomalenost. Roztahujeme se moc do šířky. Pro malou obec může být stavba, nebo demolice jediného domu spásná, nebo katastrofální.

Nedávno jsem četl skvělou knihu o vývoji New Yorku. Manhattan působí z našeho venkovského horizontu jako zjevení. Někdy před stoletím vyrostl na útesech ošlehaných větrem symbol lidské touhy po výkonu. Na startovní čáře se všemi spekulacemi se silící ekonomika potkala s prostorem omezeným, ale obchodně strategickým. Pak už jen přišel Henry Ottis s vynálezem zdviže a začaly závody, kdo bude stavět chytřeji, krásněji, ale hlavně více, lépe řečeno výše.

Evropské metropole svým vývojem zosobňují starý svět. Pro Evropu je typická pestrost a hlavně síla ideových myšlenek. S vývojem měst u nás cloumali také politici, vojevůdci, nebo papežové. Napoleonovy bulváry v Paříži, nebo římské kostely jsou unikátním fenoménem.

Co je nejcennější z vašeho pohledu v našem městě? Čeho si máme vážit? Za vším je zámek. Ozdoba jižních Čech. Čím víc okolo něj chodím, tím ho беру vážněji. Před dvaceti lety to byl pro mne kýč. Budějovice z něj prostorově moc netěží, ale mají ho na dosah při dálkových pohledech z vyvýšených míst. Ve dne i v noci svítí do kraje a přitahuje tím pozornost. Je to jako dort, který dominuje svatebnímu stolu. Možná proto je Hluboká tak významnou destinací svatební turistiky.

Jinak si velice vážím starého úředníka. Nemá ambice na sebe upozorňovat. Žádné vikýřky a falešné římsy, žádné ploché barvičkování, jen přírodní materiál. Ještě dlouho bude plnit svou funkci a hlavně jeho součástí je dvůr, tedy veřejný prostor! Taková velkorysost se dnes nenosí. Myslím, že nové stavby inspirované touto schwarzenbergskou přímočarostí by mohly být pro Hlubocko návodem k nalezení původní místní autenticity.

Také mám rád hlohovou alej na Masarykově třídě. Je pro mě subtilním, ale důležitým závanem poezie. K hlohům se nemočí, to nejsou tůje. Málem bych zapomněl na novou fasádu zdravotního střediska. Děkuji, za to, že nevypadá jako kanárek, nebo papoušek.

A co hlubocké náměstí? Kde je? Zvykli jsme si náměstím nazývat prostor u hotelu Obec pod novým úředním domem.

Města, podobně jako domy a byty, mají také svou hierarchii prostorů. Náměstí bývá místem setkání lidí, podobně jako hala veřejné budovy, nebo obývací pokoj v rodinném domě.

Označení »náměstí« naleznete na plánu obce mezi kostelem a starým úředníkem. Tyto významné hmoty jsou od sebe však příliš vzdáleny. Veřejný prostor v tomto místě je málo uzavřený, navíc výškově rozdělený a dopravně zatížený. Myslím, že právě náměstí, na kterém se chodec přirozeně zastaví, aby pozoroval cvrkot, to není. Chybí tu potenciál pobytu. Stále se tam rozhlížím, jestli nejede auto. Prostor rozděluje pruh neprostopných křovisek, jehož logice nerozumím, stejně jako monumentálnímu schodišti vedoucímu do zdi kostela.

Na snížené ploše před diskotékou si umím představit dům, který by prostor před Knížecím dvorem více uzavřel a náměstí tak přesunul blíže k němu. Pokud vím, dřív tam stával. Kout mezi kostelem a diskotékou je stejně mrtvý. Pozitivně vidím venkovní posezení před restauracemi a hostinci, které vnáší do ulice život podobně jako na italských piazzách.

Bezprostředně po svém příchodu na Hlubokou jsem zaregistroval diskusi místních o prostoru po demolici budovy Jednoty vedle kostela. S odstupem považuji úplné zastavění tohoto místa za promarněnou šanci. Náměstí v čele s radniční budovou a zároveň dopravně nezatížená prosluněná terasa s výhledem na Klet' a blízký kostel byla oferta, která se nebude opakovat.

Myslím, že konečně rozumím, jak přemýšlejí architekti. Člověk ty prostory zná, ale neumí si je pojmenovat a přitom jak to říkáte, je to logické a jednoduché. Nikdy mě nenapadlo, že jako si zařizujeme byt, aby nám vyhovoval, zahrádku, aby nás těšila, tak je třeba zařídit město. Je asi pravda, že líp se zařizovala města monarchům, než demokratickým radám měst, kde se mění lidé ... a názory. A vždycky chybí peníze. To, co dnes obdivujeme na historických památkách, je především jejich velkorysost. V Benátkách, Florencii a ani na Hluboké prostý lid v minulosti nerozhodoval o úhelných kamenech svých sídel. V umění a architektuře vznikly nádherné věci. Dnešní nástroje demokratického rozhodování jsou velice nedokonalé, někdy vlastně ani nejsou skutečně demokratické, ale zaplat' pán Bůh za ně. Půjdem-li souvislostem víc pod povrch, dojdeme k závěru, že se dnes máme lépe a velká gesta světového umění už tolik nepotřebujeme.

Opět vzpomínám na již zmiňované výlety do Švýcarska. Pokud bude naše společnost nějakým způsobem vnitřně zdravá, nemám o obecnou kvalitu stavebního myšlení strach. V zastupitelstvech obcí se poté jistě najdou lidé, kteří budou znát jména kvalitních architektů a kteří budou vědět, k čemu je tato profese vlastně dobrá. Stavebnictví je dnes také běžnou součástí byznysu. Developerem je každý, kdo má na úvěr, nebo umí chodit v dotacích. Hodnotový horizont této skupiny často končí ve chvíli, kdy se dostanou do kladných čísel na kontech. Co bude potom je nezajímá. Povědomí širšího časového úseku přirozeně elitám z dob minulých nemají.

Přesto jsem optimistou... po padesáti letech v horečce prostě rekonvalescence nějakou dobu trvá.

Vy jste ale pro město nějakou ozdravnou studii připravil. Čeho se týká? Neříkal bych tomu snad ani studie. Ta řeší již zcela konkrétní problémy. Jde spíš o takový námět, nebo koncepční úvahu. Panu starostovi jsem nabídl takové semínko úvah, které by – vhozeno do úrodné půdy – mohlo vyklíčit.

Jde o prostor mezi hlavním hlubockým bulvárem, Masarykovou třídou a hlavním parkovištěm za Pennymarketem. Místo uprostřed obce, přesto mimo dohled, a proto možná neprávem opomíjené. Místo s panelovými domy na přístupu do města.

A co je motivem vaší myšlenky? Oživení centra města?

Řekl bych spíš zpřístupnění, nebo rehabilitování.

Minulost nebyla k tomuto místu úplně vlídná. Od starousedlíků jsem slyšel, že se pod tehdejší hlavní třídou nacházela řada původních dvorů. »Rejdiště«, nebo také místo »pod domy« ustoupilo moderní panelové výstavbě patrně jako reakce na rostoucí počet obyvatel. Následně vyrostla nová jižní fronta hlavní Masarykovy ulice s téměř dvojnásobně převýšenou hmotou. Paneláky se tak dostaly do totální separace od

hlavní třídy. Jako by se za ně Hluboká styděla. Prostor mezi domy je zde neupravený, navíc skrze toto území logicky vedou pěší stezky z hlavního parkoviště autobusů nahoru na Masarykovu třídu a potom dále k zámku. Zmatení turisté bloudí mezi popelnicemi před panelovými domy. Schodiště a průchod pod objektem kina Panorama nejsou ze vzdálenější perspektivy patrné a orientaci tedy neusnadňují. Auta v ulicích parkují živelně a jejich počet roste. Celkově bych zde rád posílil plochy určené chodcům a zlepšil orientaci procházejících k zámku.

Co tedy udělat s tím odděleným prostorem panelových a rodinných domů pod Masarykovou ulicí?

Domy zde stojí špatně, ale pevně a jsou plné lidí, kteří mají svých starostí dost. S tím se nenadělá nic. Možnosti však vidím v nové artikulaci prostoru mezi nimi. Zabýval bych se veřejným prostorem. Chybí zde hlavně jasné definice dobře orientovaných pěších stezek skrze území. Jedná se o obytnou zónu, prostor mezi domy by měl být skutečně pobytový. Chybí tu koncept zeleně, jasně dané parkování... Jednodušší a variabilnější dopravní systém. Nejde o zásadní změny. V reálu může jít nakonec jen o nové obrubníky. Jsou to malé střípky, které však společně mohou přinést nemalý efekt.

Od vnitrobloků mezi paneláky bych čekal pobytovější charakter. Snažil bych se místním naznačit, že jde o jejich prostor. Myslím, že by mohl být více zelený a méně šedivý. Uklidil bych popelnice a odstavená auta, zasadil stromy a rozmístil lavičky. O prostoru pro dětské hřiště vůbec nepochybují. Zní to populisticky, ale je to logické.

Hluboká je bezesporu turistickou destinací. Při cestě na zámek by se jistě chtěla prezentovat kvalitním veřejným prostorem.

Ano, nikde není viditelný vstup do města a k zámku, proto se většinou jednotliví turisté ptají, kde je zámek. Ti ostatní profrčí kolem Jednoty v závěsu za průvodcem... Schodiště pod Panoramou vlastně vůbec nevypadá jako schodiště, je spíš terasou. Představuji si ho orientované ve směru stoupání. Při pohledu z dálky budou jednotlivé stupně vidět a nikdo nezapochybuje o tom, že zde je možné projít na hlavní třídu a že se vlastně jedná o pěší vstup do města. Mohlo by se zároveň celé vetknout do průchodu domem, získalo by tak přirozené zastřešení a z Masarykovy ulice by bylo vidět dolů do nově upravené ulice ve směru k parkovišti.

Jako pomůcka k dobré orientaci a zároveň zpříjemnění pěších stezek mezi hlavním parkovištěm autobusů a Masarykovou ulicí by mohly posloužit nově vysazené aleje. Vidím opět střihané hlohy a v jejich stínu lavičky.

Co na to řeknou obyvatelé téhle čtvrti?

Na to jsem zvědav. Reakci na vyslovený názor ke své práci vlastně vždy potřebuji. Často kladu svému okolí nepříjemnou otázku: Co si o tom myslíš? Protínázor však nesmí být neomalený, měl by být podložený logickou úvahou. Prosazování něčeho za každou cenu mi není příjemné.

Zkušený architekt zpočátku vždy opatrně naslouchá co se kde šustne. Často se některý projekt zcela přepracuje z důvodu nově poznané skutečnosti. Pokud tohoto architekt není schopen, dřív nebo později narazí na nějakou nepřekonatelnou překážku.

Lidé často odmítají změny, protože si neumí představit to nové a z neznámého mají strach. Pokud jim však novotvar připomene něco důvěrně známého, dokáží se neuvěřitelně nadchnout. Nutno říci, že se zde opravdu jedná o úplný začátek, veřejnost se musí s konceptem nejprve seznámit.

Prázdný dům Podzámčí. Co mu říkáte?

Zakulisí vzniku této stavby neznám. Faktem je, že kvalitní architektura bývá v naprosté většině vždy také zároveň ekonomicky úspěšná. Investorem tohoto projektu bych být nechtěl.

Jak je to těžké postavit dobrý dům! Stavba domu má mnoho aspektů. Ideový, estetický, ekonomický, sociální, psychologický, technický, někdy i politický. Architekt musí být režisérem, nebo možná kuchařem, který myslí na všechno, ale dělá jedno. Měl by mít schopnost pohledu ze všech stran a následně udržet přesvědčivý výsledek.

Nedávno jsem byl v brněnské vile Tugendhat. Ten dům je z velké části celý prosklený. Tenkrát bylo použito pouze jednoduché sklo, avšak nebývalých rozměrů. Stavebník do svého bydlení investoval částku, za kterou by postavil dva bloky běžných obytných domů. Dům projektoval jeden z největších architektů všech dob. Viděl jsem fotografie, jak paní domu s rodinou sedí v obývacím pokoji v kožichu a všem se kouří z úst. Obrovský prosklený prostor v té době prostě nešel komfortně vytopit. Obyvatelé svůj dům přesto milovali a myslím, že po jeho návštěvě by v něm nejraději zůstal každý. Postavit dobrý dům tedy není o pouhém splnění technických norem.

Vy už jste pár domů navrhl, tak už si určitě víte rady se vším.

S každou zakázkou začínám úplně od začátku. Nepracuji automaticky. Snažím se vždy objevit nějaké vztahy, které mě k výsledku dovedou. Ctím světové strany a strukturu města, vážím si lidské dřiny a selského rozumu. Vždy se snažím cílit na podstatu věcí, nepodstatné zahazuji. Hledám co je autentické. Zajímají mne lidé, jejich vztahy, schopnosti a touhy. Někdo často sedí u stolu, jiný preferuje postel. Jsou lidé do interiéru a veční nomádi. Řekl bych, že patřím k těm, které jejich práce obohacuje.

Foto: Jan Pirgl.

Perspektivní náhledy převzaty z koncepce pana architekta.

Zasad' strom, postav dům...

Ve sklepe má bedny plné jablek, a přece se mu nikdy nepřejí. Šlechtitel jabloní z Voticka Petr Kumšta, nejmladší amatérský tvůrce nové odrůdy, drží nůž a bere z nadepsané lísky jablko...

Má červenou slupku a naružovělou dužninu. Když ochutnáte, je opravdu moc dobré. Voní po mandlích, krásně křupe a jmenuje se Blaník. Pokud ho neznáte, tak vězte, že v kategorii vánočních odrůd v poslední době narušuje prvenství oblíbených rubínů. Jeho uvedení na scénu se odehrálo teprve před dvěma lety, ale na vyšlechtění nové odrůdy Petr Kumšta potřeboval čtvrt století práce. Jak se to dělá? »Vysejete semena, sledujete vývoj po několik sklizní, pak pošlete jablka na degustaci, a když obstojí, přihlásíte se. Testování trvá pět let od vysazení ve zkušebních ústavech, takže od vyšlechtění k uznání uběhne třeba dvacet let,« usmívá se šlechtitel.

Petr Kumšta z Votic je strojař, ale odmala zkoušel na mezích roubovat pláňata a semenáče jabloní nebo hrušní, aby plodily. Dodnes na neobdělávaných pozemcích zušlechťuje plané stromy nebo vysazuje rakytník. Zhruba před 25 lety začal se šlechtitelstvím. Touhu vyšlechtit vlastní odrůdu prý měl odjakživa. Přitom nové odrůdy dnes vznikají ve velkých ústavech a podnicích. Občas se prosadí i profesionální pomolog – samotář, ale Petr Kumšta je jako amatér se svými dvěma registrovanými odrůdami, Blaníkem a Fany, bílou vránou. A v jednání už má další odrůdy. »Otec míval půlhektarový sad, v 50. letech začínal od píky – vyséval pláňata a rouboval je tím, co bylo po ruce. V 70. letech scelovali pole a sebrali nám ho, zbylo asi patnáct řad. Později jsme spolu některé vzrostlé stromy přeroubovávali na novější odrůdy jako rubíny, šampiony. To už je ale minulost. V poslední době nastává éra odolných odrůd – Topazu, Rubinoly, Vandy... Málo platné, jsme v oblasti výskytu strupovitosti a chemická ochrana je velice náročná, to nevyřeší jeden postřik, ale nejméně pět. Roubováním na odolné odrůdy získáte úrodu dřív a ještě máte šanci na zdravá jablka.«

Slunci vystavená stráž s jabloněmi Petra Kumšty je 530 metrů nad mořem. A to je pro jablka poměrně hodně. »Proto pracuji s odrůdami, které tu přežijí,« vysvětluje šlechtitel. »Ale má to svoje výhody. Už se mi stalo, že jsem dal ke zkoušení na jižní Moravu odrůdu, která se tady moc nadějně nejevila, a v teplé nížině plodila báječně.« Pěstitel jabloní nevyniká jen ve šlechtitelství, ale i v umění, jak na malý pozemek umístit co nejvíce stromků, bylin a jabloní. Zahradní domek je částečně oblečený do vinné révy, v odpočinkové části s posezením roste mnoho keřů a bylinek: kanadské borůvky, rakytník, lichořeřišnice, třapatka, kustovnice čínská...

Nízké štěpy jabloní, seřazené do hustých zástupů, jsou obalené na spodku kmenů plastovými obaly – mezi stromy potřebuje šlechtitel udržovat nízko sestříhanou travu, proto spodky kmenů chrání před sekačkou.

»Pěstuji na zakrslých podnožích, takže veškeré práce zvládám ze země. Tyhle stromy chtějí kvalitní půdu i závlahu a musí mít dobře ukotvený kořenový systém, jinak se snadno vyvracejí. Zato dřív plodí a dávají kvalitnější ovoce než klasické vyšší stromy. Na druhou stranu z takového stromku sklídíte bednu ovoce, zatímco ze vzrostlé jabloně i dva metráky. Všechno má pro a proti, ale já už nechtěl pořád šplhat po žebříku, tak jsem přešel na zakrslé podnože,« říká pěstitel, který zachraňuje pověst českých ovocnářů.

Tak na to myslíte, až budete příště nakupovat v obchodě jablka... česká nebo cizí? A možná se na vaši zahrádce najde i místo na jablko...

České jabloně

Blaník – plody jsou střední až nadprůměrné velikosti, kuželovitého tvaru s malými žebry. Slupka je lesklá, oviněná, středně tlustá, základní barvu překrývá červené rozmyté líčko téměř na celém povrchu plodu. Dužnina je světle krémové barvy, středně pevná, rozplývavá, středně až více šťavnatá. Chuť je navinule sladká, aromatická, velmi dobrá až výborná. Plodnost je brzká, velká a pravidelná.

Sklizeň se provádí koncem září, konzumně dozrává v listopadu, dá se skladovat do února až března. Odolnost proti strupovitosti je rezistentní (Vf), proti napadení padlím jabloňovým je střední až vyšší a vyšší je i odolnost proti fyziologickým poruchám dužniny. Odrůda je vhodná pro přeroubování zdravých stromů a lze ji vysazovat ve všech polohách vhodných pro jabloně. Více o odrůdě na internetu – google Blaník – nová perspektivní odrůda.

Petra – plody jsou střední až nadprůměrné velikosti, kulovitého až kuželovitého, méně pravidelného tvaru. Slupka je lesklá, hladká, slabě masná, středně tlustá, základní barvu má zeleno žlutou překrytou červeným žháním přecházející v rozmyté líčko v rozsahu asi 3/4 povrchu plodu. Dužnina je bílé barvy, středně tuhá až měkká, středně šťavnatá. Chuť je navinule sladká, slabě aromatická, velmi dobrá v teplejších lokalitách až výborná. Plodnost je brzká, dosti vysoká a pravidelná. Sklizeň se provádí koncem srpna až v polovině září, konzumně dozrává v září, dá se skladovat do listopadu. Odolnost proti strupovitosti je rezistentní (Vf), a proti padlím jabloňovým je vyšší. Petra je nenáročná odrůda, kterou můžeme pěstovat ve všech polohách vhodných pro jabloně.

Tábor – plod je větší velikosti, kulovitého až ploše kulovitého tvaru. Slupka je lesklá, hladká, středně tlustá až slabší, základní barvu má zeleno žlutou překrytou červeným líčkem většinou ve formě žhání, částečně přecházející v rozmyté líčko v rozsahu 3/4 povrchu plodu. Dužnina je žlutavé barvy, jemné konzistence, nadprůměrně šťavnatá, středně pevná. Chuť je navinule sladká až nasládlá, slabě aromatická velmi dobrá. Růst je nadprůměrný, koruny vytváří vzpřímené, později rozložené, středně husté. Plodnost je raná, velká a při probírce pravidelná. Sklizeň se provádí koncem září, konzumně dozrává v říjnu a dá se skladovat do února. Proti napadení strupovitosti je rezistentní (Vf) a proti napadením padlím jabloňovým je vyšší. Podnože lze použít velmi zakrslé až středně vzrůstné. Středně náročná na polohu, půdy vyžaduje dobře zásobené živinami a vláhou. Kvalitní a atraktivní odrůda pro přímý konzum. Můžeme ji vysazovat do všech oblastí vhodných pro pěstování jabloní. Nejlepší kvality dosahují plody ve středních a teplejších polohách.

Vltava – plody jsou nadprůměrné velikosti, kulovitého až kulovité kuželovitého tvaru. Stopka je středně dlouhá, silnější až středně silná. Slupka hladká, středně silná, slabě masná základní barvu má zeleno žlutou překrytou červení ve formě žhání přecházející v rozmyté líčko na 1/2 až 3/4 povrchu plodu. Dužnina je středně pevná, krémové barvy, jemná, středně až více šťavnatá. Chuť navinule sladká až nasládlá, aromatická, velmi dobrá až výborná. Růst je bujný, koruny vytváří vzpřímené později rozložené, středně husté. Plodnost raná dosti vysoká, pravidelná. Sklizeň se provádí asi v polovině září, konzumně dozrává v říjnu, skladovat ji lze do ledna. Odolnost proti napadení strupovitostí je rezistentní (Vf), proti napadení padlím jabloňovým je vyšší. Podnože lze použít velmi zakrslé až polozakrslé, v horších půdních podmínkách lze pěstovat i na bujných podnožích na kterých též dobře plodí. Požadavky – středně náročná na polohu, půdy vyžaduje dobře zásobené živinami a vláhou. Plody jsou chutné, atraktivního vzhledu, vhodné pro přímý konzum i zpracování. Odrůdu lze pěstovat ve všech polohách vhodných pro jabloně bez chemické ochrany proti houbovým chorobám.

Bližší informace o odrůdách můžete získat na kontaktech telefon: 728 044 917, e-mail: kumstapetr@seznam.cz

Větší foto: odrůda Blaník, menší foto: odrůda Tábor

PANORAMA

Vstupenky možno rezervovat nebo zakoupit v pracovní dny od 8.00 – 10.00 hodin, nebo 1 hodinu před začátkem představení. Rezervované vstupenky nutno vyzvednout nejpozději 30 minut před začátkem představení, poté budou uvolněny k prodeji!

Biograf

■ **pátek 4. ledna – Anna Karenina.** Anglie/ Francie 2012. Drama. *Nadčasový příběh ukazuje sílu lásky, která prochází celým srdcem ...* Hrají: Keira Knightley, Jude Law, Aaron Taylor-Johnson. Režie: Joe Wright. Přístupný – české titulky!!!

■ **sobota 5. ledna – Pí a jeho život.** USA 2012. Drama/dobrodružný ve 3d! *Příběh se soustřeďuje na syna majitele zoologické zahrady, z něhož bude později ředitel...* Hrají: Suraj Sharma, Irrfan Khan, Tabu, Dérard Depardieu. Režie: Ang Lee. Přístupný – české titulky!!!

■ **středa 16. ledna – Svatba mezi citróny.** Dánsko/ Švédsko/ Itálie/ Francie 2012. Romantický. *I když si myslíme, že je po všem, možná všechno teprve začíná...* Hrají: Trine Dyrholm, Pierce Brosnan, Paprika Steen, Line Kruse. Režie: Susanne Bier. Přístupný – české titulky!

■ **středa 23. ledna – Frankenweenie: domácí mazlíček.** USA 2012. Animovaný/ horor/ komedie. *Dojemný příběh chlapce a jeho psa, kterého po jeho smrti znovu přivede k životu ...* ve 3d! Režie: Tim Burton. Přístupný od 10 let, český dabing!!!

■ **středa 30. ledna – Lucie Bílá v Karlínském divadle jako slavná »Carmen«.** Carmen – muzikál z karlínského divadla. ČR 2012. Hudební/ drama/ muzikál. *Záznam představení z Karlínského divadla v Praze s Lucií Bílou ve 3d-zažijte vše jako živé.* Hrají: Lucie Bílá, Václav Noid Bárta, Jiří Korn. Režie: Václav Brabec. Přístupný.

Začátek představení ve 20.00 hodin.

PŘEDSTAVENÍ PRO DĚTI

■ **neděle 13. ledna – Zvonilka: tajemství křidel.** USA 2012. Animovaný ve 3d! Režie: Ryan Rowe. *Královna Clarion a král Milori varují Zvonilku a Modroočku před zapovězenou hranicí ...* Český dabing!! Začátek v 17.00 hod.

■ **neděle 27. ledna – Snížek, bílý kožíšek.** Španělsko 2012. Rodinný/ animovaný. *Malý gorilí sameček Snížek ví, jaké to je být jiný...* Režie: Andrés G. Schaer. Český dabing! Začátek v 17.00 hod.

Komorní scéna

pátky a soboty 11., 12. 18., 19. ledna

S tvojí dcerou ne!

Divadlo Hluboká v produkci Zdeňka Pikla
Divadelní představení – komedie
Rezervované vstupenky držíme maximálně 30 minut před představením !!!
Začátek v 19.00 hodin

středa 9. ledna – Cestujeme – »Zeměmi mořeplavců« Španělsko – Portugalsko.
Vyprávět bude ing. Josef Jirátko.
Začátek v 17.00 hodin.

pátek 25. ledna

Strašidlo canterwillské

Občanské sdružení Křížžáci.
Divadelní představení – komedie
Premiéra. Začátek v 19.00 hodin.

sobota 26. ledna – Představení pouze pro důchodce!!!
Strašidlo Canterwillské. Občanské sdružení Křížžáci. Vstupenky nelze rezervovat!!!
Začátek v 19.00 hodin.

ALŠOVA JIHOČESKÁ GALERIE

Hluboká, zámecká jízdárna

VÝSTAVY

Gotické umění / Malířství a sochařství – stálá expozice
České sochařství 20. století – stálá expozice
Flámské a holandské malířství 16.–18. století – stálá expozice

Přednáška / 17. 1. 2013 / 18:00

Pokorné operace bez jizev, aneb jak neublížit uměleckému dílu v procesu restaurování

Přednáší: Mgr. Martin Vaněk / Moravská galerie v Brně

Wortnerův dům AJG v Českých Budějovicích, U Černé věže 22

VÝSTAVA

Ááách / Česko – slovenský filmový plakát 1959 – 1989 do 3. 2. 2013

Mezinárodní muzeum keramiky v Bechyni

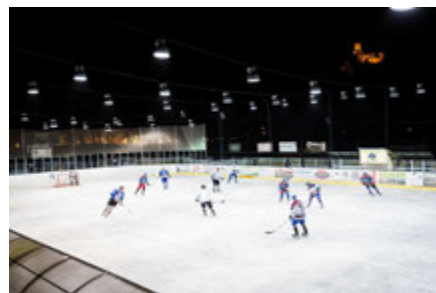
VÝSTAVY

Mezinárodní keramická symposia 1966 – 2011 – stálá expozice

Alšova jihočeská galerie v Hluboké nad Vltavou, 373 41 Hluboká nad Vltavou / T + 420 387 967 041, e-mail: sekretariat@ajg.cz, ajg@ajg.cz, www.ajg.cz.

**HC HLUBOKÁ NAD VLTAVOU
KNIGHTS**

Veřejné bruslení

Pátek	4. ledna	17.00 - 18.45
Sobota	5. ledna	15.30 - 17.15
Neděle	6. ledna	14.00 - 15.45
Pátek	11. ledna	17.00 - 18.45
Sobota	12. ledna	15.30 - 17.15
Neděle	13. ledna	14.00 - 15.45
Pátek	18. ledna	17.00 - 18.00
Sobota	19. ledna	15.30 - 17.15
Neděle	20. ledna	14.00 - 15.45
Pátek	25. ledna	17.00 - 18.45
Sobota	26. ledna	15.30 - 17.15
Neděle	27. ledna	14.30 - 16.15

■ **Vstupné** na veřejné bruslení je **30 Kč** za každou bruslicí osobu bez rozdílu věku.

Rozpis zápasů Krajské hokejové ligy mužů.

4.1. od 19.00 ...Soběslav – Hluboká
6.1. od 17.00 ...Hluboká – Č.Krumov
13.1. od 17.00...Hluboká – David servis ČB
18.1. od 19.00...Hluboká – J.Hradec "B"
20.1. od 17.00...Hluboká – Radomyšl
27.1. od 14.30...J. Hradec "B" – Hluboká

Utkání 6.,13.,18. a 20.1 se hrají na domácím ledě v KUKI aréně.

Děkuju Ježíškovi,

který mi na radniční besídku seslal pod stromček **novinářského anděla strážného**, aby mě ochraňoval od všeho zlého, překlepů, šotků, prázdných stránek apod. Taková podpora se cení.

Díky milý Ježíšku!

Redakce

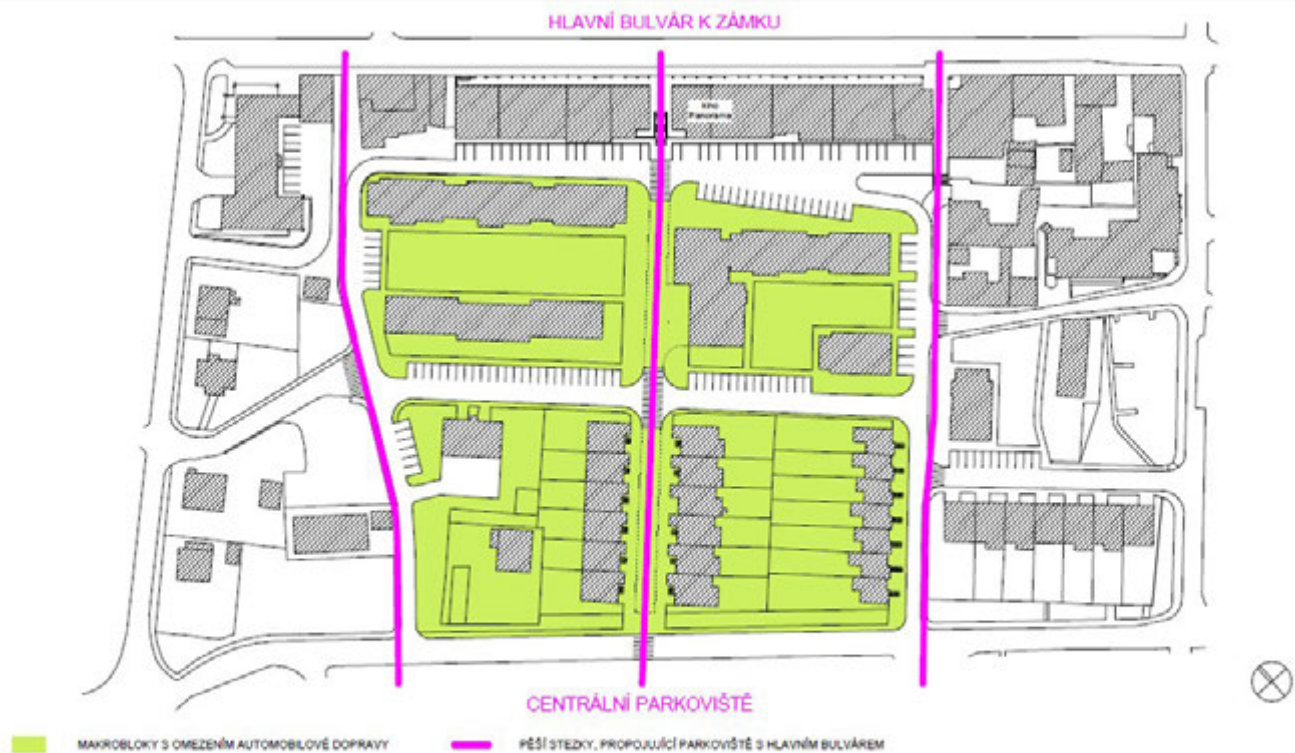
HLUBOCKÝ ZPRAVODAJ Číslo 1. leden 2012. Ročník 44. Vychází měsíčně. Vydává městský úřad Hluboká nad Vltavou, Masarykova ulice 36, 373 41 Hluboká nad Vltavou. **Kulturní nabídka** (Panorama) 774 457 269 přes den. Redaktorka Alena Mitter (Růžičková) píše články neoznačené podpisem. ☎ 775 622 006. E -mail: alenoviny@volny.cz. **Redakční kruh** ing. Eva Smrčková, Marie Krejcarová, Jan Piskač. **Grafika, fotografie:** ing. Jan Pírgl. **Odborní počítačová poradci:** Zdeněk Brodec, Adam Růžička. Redakční uzávěrka dvacátého v měsíci, ale vítáme příspěvky dříve! Za obsahovou správnost příspěvků ručí autoři. Náklad 600 výtisků. **Tiskne:** Tiskárna PROTISK s. r. o. Podávání novinových zásilek povoleno Českou poštou, s. p., ředitelstvím odštěpného závodu Jižní Čechy v Č. Budějovicích, j.zn.:p –5696/96 ze dne 4. listopadu 1996, ev. číslo: MK ČR e. 109 10. Nevyžádané rukopisy a fotografie nevracíme. Anonymy neuveřejňujeme. Děkujeme za vaše informace, upozornění či zprávy, které nám poskytnete.

KONCEPT REGENERACE A NOVÉHO ZPŘÍSTUPNĚNÍ
CENTRÁLNÍ ČÁSTI OBCE HLUBOKÁ NAD VLTAVOU

09/2012

KONCEPČNÍ SCHEMA - SITUACE M 1: 1000

